

349.198

๓๔๙.๑๙

2

พฤติกรรมกล้าแสดงออกของนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษา

ปริญญาโท

ของ

ณรงค์ ชูเนตร

20 เม.ย. 2535

ห้องสมุดบัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาค้นคว้า

ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต

กุมภาพันธ์ 2529

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

พ. 2529

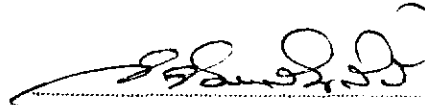
๐๓๐๑

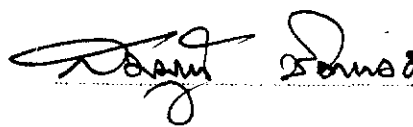
๗-๔

177308

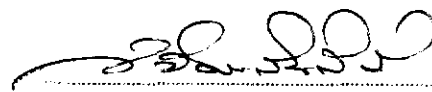
คณะกรรมการที่ปรึกษาประจำตัวของนิสิตและคณะกรรมการสอบได้พิจารณาปริญญานิพนธ์
ฉบับนี้แล้ว เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต
ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

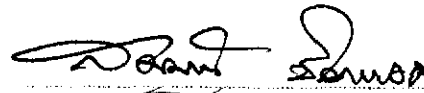
คณะกรรมการที่ปรึกษา

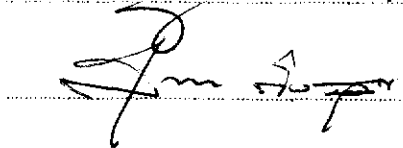
 ประธาน

 กรรมการ

คณะกรรมการสอบ

 ประธาน

 กรรมการ

 กรรมการ

ประกาศขอบคุณ

หน้า 3

การทำปริญญานิพนธ์ครั้งนี้สำเร็จลุล่วงด้วยดีเพราะได้รับความอนุเคราะห์จาก
ท่านผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. วิจิตร สิ้นศิริ / ประธานกรรมการควบคุมการทำปริญญานิพนธ์
ท่านรองศาสตราจารย์ ดร. สมบูรณ์ ชิตพงศ์ กรรมการควบคุมการทำปริญญานิพนธ์และ
อาจารย์ ดร. สุพร คิ่งสุข ได้กรุณาช่วยเป็นกรรมการสอบปากเปล่า ทั้งสามท่านได้
กรุณาให้คำแนะนำและแนวความคิดในการทำปริญญานิพนธ์เรื่องนี้เป็นอย่างยิ่ง ผู้วิจัย
ขอขอบพระคุณทุกท่านเป็นอย่างสูงไว้ ณ โอกาสนี้

ขอขอบคุณผู้อำนวยการวิทยาลัยพลศึกษา อาจารย์และนักศึกษาที่กรุณาให้
ความร่วมมือเป็นอย่างดีในการเก็บรวบรวมข้อมูล จนสามารถรวบรวมข้อมูลที่สมบูรณ์

ขอขอบคุณอาจารย์สมชาย ลักษณะนุกษ์ อาจารย์วิบูลย์ นดิฉาย ที่ได้
อนุเคราะห์วิเคราะห์ข้อมูลให้ด้วยเครื่องจักรกลคอมพิวเตอร์ด้วยความมีน้ำใจเป็น
อย่างยิ่ง

ขอขอบคุณ อาจารย์ทวี ถาวโร หัวหน้างานฝึกอบรม กองการเจ้าหน้าที่
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ อาจารย์สิทธิพร คันสุวรรณ อาจารย์ขวัญใจ คันสุวรรณ
อาจารย์จันทร์เพ็ญ ชูเนตร และเพื่อน ๆ สาขาวิชาการอุดมศึกษา รุ่นที่ 9 ที่ให้
ความช่วยเหลือสนับสนุนและเป็นกำลังใจด้วยดีตลอดมา

ณรงค์ ชูเนตร

สารบัญ

บทที่		หน้า
1	บทนำ	1
	ภูมิหลัง	1
	ความมุ่งหมายของการศึกษา	3
	ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า	3
	ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า	3
	คำจำกัดความศัพท์เฉพาะ	4
	สมมุติฐานของการวิจัย	5
2	เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	6
	เอกสารและงานวิจัยในประเทศ	6
	เอกสารและงานวิจัยต่างประเทศ	9
3	วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า	12
	ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	12
	เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล	17
	ลักษณะแบบสอบถาม	17
	การหาคุณภาพของแบบสอบถาม	18
	การเก็บรวบรวมข้อมูล	19
	การจัดกระทำข้อมูล	19
	การวิเคราะห์ข้อมูล	19
	สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	20
4	ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	23
	สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	23
	ลำดับขั้นในการวิเคราะห์ข้อมูล	23

5	สรุป อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ	37
	ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	37
	ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	37
	เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า	37
	การวิเคราะห์ข้อมูล	38
	ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	38
	อภิปรายผล	40
	ข้อเสนอแนะ	43
	ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัย	45
	บรรณานุกรม	46
	ภาคผนวก	50

บัญชีตาราง

ตาราง		หน้า
1	จำนวนประชากรจำแนกตามภูมิภาค เพศ ชั้นปี	13
2	จำนวนกลุ่มตัวอย่างที่ส่งแบบสอบถามจำแนกตามเพศ ชั้นปี และภูมิภาค	15
3	จำนวนนักศึกษาและค่าธรรมเนียมของนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษา จำแนกตามพฤติกรรมรวมกล้าแสดงออก	25
4	ค่าไค-สแควร์ ของพฤติกรรมรวมกล้าแสดงออกของนักศึกษา วิทยาลัยพลศึกษา	26
5	จำนวนนักศึกษาและค่าธรรมเนียมของนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษาชาย และหญิง จำแนกตามพฤติกรรมรวมกล้าแสดงออก	27
6	ค่าไค-สแควร์ ของพฤติกรรมรวมกล้าแสดงออกของนักศึกษาวิทยาลัย พลศึกษาเพศชายและหญิง	28
7	แสดงจำนวนนักศึกษาและค่าธรรมเนียมของนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษา ชั้นปีที่ 1 และปีที่ 2 จำแนกตามพฤติกรรมรวมกล้าแสดงออก ...	29
8	ค่าไค-สแควร์ของพฤติกรรมรวมกล้าแสดงออกของนักศึกษาวิทยาลัย พลศึกษาชั้นปีที่ 1 และชั้นปีที่ 2	30
9	แสดงจำนวนนักศึกษาและค่าธรรมเนียมของนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษา ภาคเหนือ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ภาคกลางและภาคใต้ จำแนกตามพฤติกรรมรวมกล้าแสดงออก	31
10	ค่าไค-สแควร์ ของพฤติกรรมรวมกล้าแสดงออกของนักศึกษาวิทยาลัย พลศึกษา ภาคเหนือ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ภาคกลาง และภาคใต้	33

11	การจัดลำดับของการเลือกพฤติกรรมที่นักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษา ต้องการมีความกล้าในการแสดงออกมากขึ้น	34
----	--	----

บทนำ

การปฏิสัมพันธ์ต่อกันของมนุษย์ในสังคมจำเป็นต้องมีความกล้าในการแสดงออก การที่บุคคลจะเข้าใจกันได้นั้นต้องอาศัยการแสดงออกทั้งในด้านความคิดและความรู้สึก เพื่อให้ทราบความมุ่งหมายที่ต้องการสื่อความหมายต่อกัน แต่การไม่กล้าแสดงออกเป็นพฤติกรรมที่ยังมีปรากฏอยู่ทั่วไปในสังคมไทย เพราะบุคคลต้องควบคุมตนเองหรือถูกผู้อื่นควบคุมให้มีพฤติกรรมอยู่ในกรอบที่สังคมยอมรับ บุคคลที่มีความกลัว ความวิตกกังวล ความไม่สบายใจและความเกรงใจ มักไม่กล้าแสดงออกทั้งในด้านการพูดและการกระทำ แม้สถานการณ์จะเอื้ออำนวยให้ก็ตาม ทำให้ต้องสูญเสียโอกาสในการสร้างคุณภาพชีวิตไปส่วนหนึ่ง พฤติกรรมกล้าแสดงออกเป็นพฤติกรรมที่พึงประสงค์และสามารถฝึกฝนและพัฒนาได้โดยจัดประสบการณ์และภาวะแวดล้อมให้เหมาะสม ลดปัจจัยหรือสถานการณ์ที่ไม่ส่งเสริมการกล้าแสดงออกให้หมดไปหรือเหลือน้อยที่สุด เช่นการมอบหมายให้ทำงานที่ได้ฝึกซ้อมสัมพันธ์กับบุคคลอื่น ให้ได้เรียนรู้พฤติกรรมที่ถูกต้อง สร้างสิ่งประทับใจในทางที่ดียิ่งเป็นต้น (Phillips, 1965 : 46 - 47) ขนบประเพณีและวัฒนธรรมของสังคมไทยได้ปลูกฝังให้บุคคลมีลักษณะนิสัยในทางเยือกเย็น สุขุม ซื่อาย เก็บตัว รักษากริยามารยาท มีน้ำใจโอบอ้อมอารี เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ ประหยัดและระมัดระวังทั้งวาจาและการกระทำ ดังที่สุนทรภู่ได้กล่าวไว้ว่า

...ประการหนึ่งซึ่งจะเฝ้าค้ำเนินนา	ค่อยเยื้องยาดรยกลงไปกลางสนาม
อย่าไกวแขนสุดแขนเข่าห้ามปราม	ส่งยิ้มงามสงวนไว้แต่ในที่
อย่าเดินกรายยายอกยกฝ่าหม	อย่าเสยผมกลางทางหว่างวิถี
อย่าพูดเพื่อเจ้าไปไม่สุจริต	เหยาเรือนมีกลั้วมาจึงหาหรือ...

(สุนทรภู่ 2509 : 34 - 35) อิทธิพลวัฒนธรรมดังกล่าวทำให้สมาชิกของสังคมไทย

มีพฤติกรรมกล้าแสดงออกมาน้อยแตกต่างกันไปตามความเคร่งครัดในชนบะระเพณี
วัฒนธรรมและการอบรมเลี้ยงดูในครอบครัว รวมทั้งการให้การศึกษาด้วย คุณภาพชีวิต
ของบุคคลจึงแตกต่างกันไป กว้ากล้าแสดงออกเป็นพฤติกรรมที่ควรได้รับการส่งเสริม
และพัฒนาให้เจริญงอกงามขึ้นในตัวบุคคล ความบกพร่องในพฤติกรรมกล้าแสดงออกของ
บุคคลเป็นช่องทางให้เกิดความบกพร่องของสังคม ซึ่งมีผลกระทบต่อพฤติกรรมกล้า
แสดงออกของบุคคลที่เกี่ยวข้องกันเป็นวงจร ทั้งในคนปกติและผู้เจ็บป่วย ไม่ว่าจะป่วย
ทางกายหรือทางจิตก็ตาม ทำให้บุคคลพลาดโอกาสที่จะได้รับสิ่งที่เป็นคุณประโยชน์
ต่อชีวิต เกิดความวิตกกังวล กลัดกลุ้มและอาจรุนแรงขึ้นกลายเป็นโรคจิตหรือโรค
ประสาทได้ (ละเอียดยุทธ ประยูร และคนอื่น ๆ 2521 : 7)

นักศึกษาเป็นส่วนสำคัญส่วนหนึ่งของสังคม มีโอกาสและความเป็นไปได้สูงใน
การที่จะออกไปทำงานพัฒนาสังคมหรือเป็นผู้นำสังคม สำหรับนักศึกษาในวิทยาลัยพลศึกษา
ก็มีเป้าหมายที่ชัดเจนในการที่จะออกไปทำงานเป็นครูสอนวิชาพลศึกษา สุขศึกษาและ
นันทนาการหรือเป็นผู้นำสังคมในค่านักกีฬาและกิจกรรมที่เกี่ยวข้อง ทั้งในหน่วยงานเอกชน
รัฐวิสาหกิจและส่วนราชการ นโยบายของกรมพลศึกษาก็มุ่งส่งเสริมให้นักศึกษาวิทยาลัย
พลศึกษาเป็นผู้ที่มีสติปัญญา ทักษะและความเหมาะสม มีเจตคติ บุคลิกภาพและสนใจที่จะ
ประกอบอาชีพครูพลศึกษาและครูสุขศึกษาอย่างแท้จริง เข้ารับการศึกษอบรม เมื่อจบ
การศึกษาก็จะเป็นผู้นำกิจกรรมชุมชนและดำรงชีวิตอย่างมีสุขภาพพลานามัยสมบูรณ์
นิยมการปกครองแบบประชาธิปไตย ยึดมั่นและเทิดทูนชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์
มีความรักขนบธรรมเนียมและวัฒนธรรมไทยอย่างบริสุทธิ์ใจ และนำหลักของสังคมนี้ให้
ฝึกฝนหรือลงมือเป็นเครื่องมือของลัทธิการเมืองอื่น (กรมพลศึกษา ม.ป.ป. : 2)
นักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษาจึงจำเป็นต้องได้รับการส่งเสริมและสรรคสร้างให้เป็นผู้ที่กล้า
แสดงออกได้อย่างเหมาะสม ให้รู้จักใช้โอกาสอันดีงามให้เป็นประโยชน์ ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษา
ค้นคว้าพฤติกรรมกล้าแสดงออกของนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษา เพื่อจะได้นำผลวิจัยไปใช้
เป็นแนวทางในการแก้ไขปรับปรุงและพัฒนาการบริหาร การปกครองและการเรียน
การสอนในวิทยาลัยพลศึกษาให้เอื้ออำนวยต่อความกล้าแสดงออกในทางที่เหมาะสมของ

นักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษาและสอดคล้องกับนโยบายของกรมพลศึกษาที่ได้วางไว้

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อศึกษาพฤติกรรมกรมกล้าแสดงออกของนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษา
2. เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมกรมกล้าแสดงออกของนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษาตามตัวแปร เพศ ชั้นปี และภูมิภาค
3. เพื่อจัดลำดับการเลือกพฤติกรรมที่นักศึกษาต้องการมีความกล้าในการแสดงออกมากขึ้น

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

ผลจากการศึกษาค้นคว้าในครั้งนี้เป็นประโยชน์ในการใช้เป็นแนวทางพัฒนาพฤติกรรมกรมกล้าแสดงออกของนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษา และความมุ่งหมายของวิทยาลัยพลศึกษา

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

1. ประชากร ได้แก่ นักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษาที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นปีที่ 1 และปีที่ 2 ปีการศึกษา 2528 ในวิทยาลัยพลศึกษาทั่วประเทศ 17 แห่ง จำนวน 5,051 คน
2. กลุ่มตัวอย่าง ได้จากการสุ่มนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษาที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นปีที่ 1 และปีที่ 2 ปีการศึกษา 2528 โดยการสุ่มแบบแบ่งชั้นและสุ่มอย่างง่าย นักศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่างมีจำนวน 400 คน
3. ตัวแปรที่ศึกษา
 - 3.1 ตัวแปรอิสระ ได้แก่

3.1.1 เพศ แบ่งเป็นชายและหญิง

3.1.2 ชั้น แบ่งเป็นปีที่ 1 และปีที่ 2

3.1.3 ภูมิภาค แบ่งเป็น ภาคเหนือ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ
ภาคกลาง และภาคใต้

3.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ พฤติกรรมกล้าแสดงออกของนักศึกษา
วิทยาลัยพลศึกษา

คำจำกัดความศัพท์เฉพาะ

1. ระดับความไม่สบายใจ หมายถึง ความรุนแรงและความวิตกกังวล
หรือความไม่สบายใจที่เกิดขึ้น เมื่อต้องแสดงพฤติกรรมในสถานการณ์ต่าง ๆ ที่ต้องมี
สัมพันธภาพกับผู้อื่น

2. ระดับความเป็นไปได้ของพฤติกรรม หมายถึง ความบ่อยครั้งของ
การแสดงพฤติกรรมออกมาในสถานการณ์ต่าง ๆ ที่ต้องมีสัมพันธภาพกับผู้อื่น

3. ความต้องการกล้าแสดงออกมากขึ้น หมายถึง ผู้ตอบมีความรู้สึก
ลำบากใจและต้องการจะมีความกล้าแสดงออกมากขึ้น

4. พฤติกรรมกล้าแสดงออก หมายถึง พฤติกรรมที่แสดงให้เห็นหรือบอก
ให้รู้เกี่ยวกับความรู้สึก อารมณ์ ความคิดเห็นและการกระทำต่อบุคคลอื่น ในวิจัยนี้
แบ่งเป็น 4 ลักษณะคือ

4.1 พฤติกรรมไม่กล้าแสดงออก (Unassertive) เป็นลักษณะที่
เมื่อแสดงออกไปแล้วมีระดับความไม่สบายใจสูงและมีความเป็นไปได้ของพฤติกรรมสูง

4.2 พฤติกรรมวิตกกังวล (Anxious - performer) เป็นลักษณะ
ที่เมื่อแสดงออกไปแล้วมีระดับความไม่สบายใจสูง และมีความเป็นไปได้ของพฤติกรรม
ต่ำ

4.3 พฤติกรรมสบายใจที่จะทำ (Doesn't care) เป็นลักษณะที่
ไม่สนใจที่จะแสดงออกเมื่อแสดงออกไปแล้วมีระดับความไม่สบายใจต่ำ และมีความ
เป็นไปได้ของพฤติกรรมสูง

4.4 พฤติกรรมกล้าแสดงออกอย่างมั่นใจ (Assertive) เป็นลักษณะที่เมื่อแสดงออกมาโดยปราศจากความเกรงกลัวและวิตกกังวล มีความสบายใจที่จะทำ เป็นพฤติกรรมที่สังเกตได้ เป็นที่ยอมรับในสังคมประชาธิปไตยและมีความมั่นใจในตนเอง

5. นักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษา หมายถึง ผู้ที่กำลังศึกษาในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้นสูง (พลศึกษา) ในวิทยาลัยพลศึกษา ทั้ง 17 แห่ง ในปีการศึกษา 2528

6. ชั้นปี หมายถึง ระดับชั้นปีที่นักศึกษากำลังศึกษาอยู่ในปีการศึกษา 2528 ได้แก่ ปีที่ 1 และปีที่ 2

7. ภูมิภาค หมายถึง อาณาเขตภูมิภาคตามสภาพภูมิศาสตร์ของประเทศไทย และเป็นที่ตั้งของวิทยาลัยพลศึกษาที่นักศึกษาอยู่ คือ ภาคเหนือ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ภาคกลาง และภาคใต้

สมมุติฐานของการวิจัย

1. นักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษา ชายกับหญิงมีพฤติกรรมกล้าแสดงออกแตกต่างกัน
2. นักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษาชั้นปีที่ 1 กับปีที่ 2 มีพฤติกรรมกล้าแสดงออกแตกต่างกัน
3. นักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษาในภาคเหนือ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ภาคกลาง และภาคใต้ มีพฤติกรรมกล้าแสดงออกแตกต่างกัน

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาค้นคว้าในครั้งนี้ผู้วิจัยได้ศึกษาพฤติกรรมกล้าแสดงออกของนักศึกษาจากผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้องทั้งในประเทศและต่างประเทศ ครอบคลุมสาระสำคัญที่ได้กำหนดไว้ในงานวิจัย

เอกสารและงานวิจัยในประเทศ

การศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับพฤติกรรมกล้าแสดงออกของนักศึกษาในประเทศที่มีอยู่ ส่วนใหญ่เป็นการศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับพฤติกรรมกล้าแสดงออกของนักศึกษาในสาขาวิชาอื่น ดังเช่น ละเอียก ชูประยูร และคนอื่น ๆ (ละเอียก ชูประยูร และคนอื่น ๆ 2521 : 7 - 19) ได้ศึกษาพฤติกรรมกล้าแสดงออกของกลุ่มผู้รวมทีมงานจิตเวช ประกอบด้วยแพทย์ นักจิตวิทยาและนักสังคมสงเคราะห์จำนวนรวม 160 ราย โดยใช้แบบสำรวจที่ดัดแปลงมาจากแบบสำรวจความกล้าแสดงออก (The Assertion Inventory) ของแกมบริลล์และริเชย์ (Gambrill and Richey) พบว่า กลุ่มจิตแพทย์มีพฤติกรรมกล้าแสดงออกสูงกว่ากลุ่มอื่น ๆ และพบว่ามีพฤติกรรมกล้าแสดงออกสูงกว่าหญิง สุจิตรา พรมนุชาธิป (สุจิตรา พรมนุชาธิป 2521 : 55 - 64) ได้ศึกษาพฤติกรรมกล้าแสดงออกของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพการศึกษาระดับสูง ปีที่ 2 ของวิทยาลัยครูในเขตกรุงเทพมหานครสามแห่ง และวิทยาลัยครูในต่างจังหวัดอีกสามแห่ง ในปีการศึกษา 2521 พบว่า นักศึกษาวิทยาลัยครูในเขตกรุงเทพมหานครมีพฤติกรรมกล้าแสดงออกสูงกว่านักศึกษาวิทยาลัยครูในต่างจังหวัด นักศึกษาวิทยาลัยครูชายและหญิงมีพฤติกรรมกล้าแสดงออกไม่แตกต่างกันและมีนักศึกษาที่มีพฤติกรรมกล้าแสดงออกเพียงร้อยละ 25 ของนักศึกษาวิทยาลัยทั้งหกแห่ง วงพักตร์ ภูพันธ์ศิริ (วงพักตร์ ภูพันธ์ศิริ 2522 : 118 - 119) ได้ศึกษาผล

ของการฝึกพฤติกรรมที่เหมาะสมในการแสดงออกที่มีต่อการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมและบุคลิกภาพของนักศึกษาหญิงที่กำลังศึกษาในระดับปริญญาตรี คณะวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง ชั้นปีที่ 1 ประจำปีการศึกษา 2522 จำนวน 194 คน มีอายุระหว่าง 17 - 24 ปี ผลการศึกษาพบว่า นักศึกษาที่ได้รับการฝึกมีการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมด้านการแสดงออกและเปลี่ยนได้มากกว่านักศึกษาที่ไม่ได้รับการฝึก นักศึกษาที่ได้รับการฝึกสามารถเปลี่ยนบุคลิกภาพจากแบบเก็บตัวมาเป็นแบบแสดงตัวมากขึ้นและมากกว่านักศึกษาที่ไม่ได้รับการฝึก และนักศึกษาที่ได้รับการฝึกเปลี่ยนบุคลิกภาพจากการมีไมตรีสัมพันธ์ต่ำเป็นการมีไมตรีสัมพันธ์สูง และเปลี่ยนได้มากกว่านักศึกษาที่ไม่ได้รับการฝึก การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของนักศึกษาที่ได้รับการฝึกนี้เป็นการเปลี่ยนในระดับมากที่สุดทุกกรณี ผาณิต บิลมาศ (ผาณิต บิลมาศ 2522 : ง - จ) ได้ศึกษาวิจัยเกี่ยวกับคุณลักษณะของครูพลศึกษาที่พึงปรารถนาสำหรับโรงเรียนมัธยมศึกษาในกรุงเทพมหานคร โดยใช้แบบสอบถามถามอาจารย์ใหญ่ ครูใหญ่และหัวหน้าหมวดวิชาพลศึกษา โรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนเอกชน จำนวน 250 คน ผลปรากฏว่า อาจารย์ใหญ่ ครูใหญ่ และหัวหน้าหมวดวิชาพลศึกษาในโรงเรียนรัฐบาลกับอาจารย์ใหญ่ ครูใหญ่และหัวหน้าภาควิชาพลศึกษาในโรงเรียนเอกชนมีความเห็นไม่แตกต่างกันว่า คุณลักษณะของครูพลศึกษาที่พึงปรารถนาสำหรับโรงเรียนมัธยมศึกษาในกรุงเทพมหานคร ประกอบด้วยคุณลักษณะที่สำคัญ 10 ด้านต่อไปนี้คือ

1. ด้านการสอน ต้องรู้และเข้าใจจุดมุ่งหมายของการจัดการศึกษาของชาติและความมุ่งหมายของหลักสูตรทางการศึกษา
2. ด้านสุขภาพทางกายและจิต ต้องเป็นผู้มีสุขภาพจิตดี มีสมรรถภาพทางกายดี มีความเฉลียวฉลาดว่องไว
3. ด้านวิชาการ ต้องมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องอันตรายที่อาจเกิดจากการเรียนกิจกรรมพลศึกษาและเอาใจใส่ป้องกันโรคติดต่อด้วย
4. ด้านบุคลิกภาพ ต้องสามารถควบคุมอารมณ์ มีความอดทน ไม่ย่อท้ออุปสรรค

5. ค่านคุณธรรม ต้องมีความรับผิดชอบในภาระหน้าที่ ซื่อสัตย์สุจริตและมีน้ำใจ
6. ค่านมนุษยสัมพันธ์ ต้องสามารถปรับตัวเข้ากับบุคคล สังคมและร่วมมือในกิจกรรมพลศึกษาของนักเรียน
7. ค่านการอบรม การปกครองและการเป็นผู้นำ ต้องประพฤติตนเป็นตัวอย่างที่ดีและรักษาความลับของนักเรียน
8. ค่านการเป็นพลเมืองดีในสังคมประชาธิปไตย ต้องเป็นผู้มีค่านิยมในสถาบันชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ และรักษาความลับของทางราชการ
9. ค่านความเชื่อมั่นและความเป็นตัวของตัวเอง ต้องศรัทธา ภูมิใจและมีสัจจะในอาชีพและตนเอง
10. ค่านการกีฬา ต้องเข้าใจในกิจกรรมพลศึกษาและสามารถสอนได้หลายอย่างด้วยลักษณะท่าทางของนักกีฬา

สุกัญญา กุลอึ้ง (สุกัญญา กุลอึ้ง 2523 : ง - จ) ได้ศึกษาวิจัยเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมที่เหมาะสมในการแสดงออกกับการอบรมเลี้ยงดูตามรายงานของตนเอง เพื่อศึกษาความแตกต่างของพฤติกรรมที่เหมาะสมในการแสดงออกระหว่างนักศึกษาที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย แบบทอดทิ้ง และแบบให้ความคุ้มครองมากเกินไป โดยศึกษาจากนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพการศึกษาระดับสูง ปีที่ 1 ปีการศึกษา 2522 ของวิทยาลัยครูเพชรบุรี วิทยาลัยครูหมู่บ้านจอมบึงและวิทยาลัยครูนครปฐม เป็นนักศึกษาชาย 123 คน และนักศึกษาหญิง 130 คน ได้พบว่า นักศึกษาที่ได้รับการเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย แบบทอดทิ้งและแบบให้ความคุ้มครองมากเกินไปมีพฤติกรรมในการแสดงออกแตกต่างกัน กล่าวคือ นักศึกษาที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตยและแบบทอดทิ้งมีพฤติกรรมที่เหมาะสมในการแสดงออกมากกว่านักศึกษาที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบให้ความคุ้มครองมากเกินไป นักศึกษาชายและนักศึกษาหญิงที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบเดียวกันมีพฤติกรรมที่เหมาะสมในการแสดงออก

ไม่แตกต่างกันและนักศึกษาที่เป็นบุตรคนโต คนกลางและคนสุดท้องมีพฤติกรรมที่เหมาะสมในการแสดงออกไม่แตกต่างกัน ศิริพรรณ วิวัฒน์ศรี และคนอื่น ๆ (ศิริพรรณ วิวัฒน์ศรี และคนอื่น ๆ 2526 : 17 - 30) ได้ศึกษาพฤติกรรมกล้าแสดงออกของนักศึกษาสาขามนุษยศาสตร์และวิศวกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นปีที่ 4 ปีการศึกษา 2523 จำนวน 120 คน โดยใช้แบบสำรวจพฤติกรรมกล้าแสดงออกที่ตนเองแปล เรียบเรียงและคิดแปลงของแกมบริดจ์ และริชเช (Gombrell and Richey) และฉบับภาษาไทยของ ละเอียต ชูประยูร และคนอื่น ๆ ผลการศึกษาพบว่า นักศึกษาสาขาวิศวกรรมศาสตร์มีพฤติกรรมกล้าแสดงออกมากกว่านักศึกษาสาขามนุษยศาสตร์ ส่วนการเลือกพฤติกรรมกล้าแสดงออกที่ต้องการให้มากขึ้นนั้น นักศึกษาสาขามนุษยศาสตร์เห็นว่าขึ้นอยู่กับความสนิทสนมกับบุคคลที่มีปฏิสัมพันธ์ด้วย แต่นักศึกษาสาขาวิศวกรรมศาสตร์ตัดสินใจเลือกเป็นผู้เริ่มต้นก่อนในการสนทนากับบุคคลแปลกหน้าและต้องการปรับปรุงพฤติกรรมกล้าแสดงออกมากกว่านักศึกษาสาขามนุษยศาสตร์

เอกสารและงานวิจัยต่างประเทศ

กาแลซซี่ และคนอื่น ๆ (Galassi and others. 1974 : 390 - 394) แห่งมหาวิทยาลัยเวอร์จิเนียตะวันตก ได้ศึกษามลการฝึกพฤติกรรมที่เหมาะสมในการแสดงออก โดยใช้นักศึกษาที่มีพฤติกรรมไม่กล้าแสดงออกซึ่งเรียนวิชาจิตวิทยาเบื้องต้นอยู่ในมหาวิทยาลัยดังกล่าวจำนวน 32 คน แบ่งกลุ่มตัวอย่างเป็นสี่กลุ่ม ใช้เป็นกลุ่มทดลองสองกลุ่มและเป็นกลุ่มควบคุมสองกลุ่ม ในแต่ละกลุ่มประกอบด้วยนักศึกษาชายและนักศึกษานหญิงเพศละสี่คน ฝึกพฤติกรรมด้วยการใช้วีดิโอเทป (videotape) จัดให้มีผู้นำกลุ่มเป็นเพศชายและเพศหญิง เพศละคน ฝึกครั้งละประมาณหนึ่งชั่วโมงครึ่ง สัปดาห์ละสองครั้ง ใช้เวลาสี่สัปดาห์ สำหรับกลุ่มควบคุมไม่มีการฝึกใด ๆ ปล่อยให้เป็นอิสระ ประเมินพฤติกรรมด้วยเครื่องมือวัดการแสดงออกของวิทยาลัย (The Collage Self-Expression Scale) ผลปรากฏว่ากลุ่มที่ได้รับการฝึกพฤติกรรมมีการแสดงออกใน

พฤติกรรมที่เหมาะสมมากกว่ากลุ่มที่ไม่ได้รับการฝึก แต่ไม่อาจสรุปได้ว่าวิธีโอเพ่นมีส่วนช่วยในการป้องกันหรือไม่ ฟลาวเวอร์และโกลด์แมน (Flower and Goldman, 1976 : 147 - 150) ได้ศึกษาพฤติกรรมของผู้ให้คำปรึกษาในโรงพยาบาลจิตเวชของรัฐนิวยอร์ก จากกลุ่มผู้ให้คำปรึกษาจำนวน 16 คน เป็นชายเจ็ดคนและหญิงเก้าคน แบ่งเป็นสองกลุ่มคือ กลุ่มควบคุมกับกลุ่มทดลอง ใช้เวลา 10 สัปดาห์ สองสัปดาห์แรกฝึกเหมือนกันทั้งสองกลุ่ม หลังจากนั้นฝึกกลุ่มทดลองสัปดาห์ละสองชั่วโมง ส่วนกลุ่มควบคุมได้รับสัญญาว่าจะได้รับการฝึกเมื่อเสร็จสิ้นการวิจัยแล้ว เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาได้แก่แบบสอบถามรายงานความกล้าแสดงพฤติกรรมที่เหมาะสมของตนเอง (The Rathus Assertiveness Scales) แบบสอบวัดความเข้าใจในปัญหาของผู้มาขอคำปรึกษา เป้าหมายและวิธีการช่วยเหลือผู้มาขอคำปรึกษา (Counselor Effectiveness Measures) และแบบสอบวัดความเจ็บที่เกิเกิดขึ้นในระหว่างการปรึกษา เช่น น้ำเสียงหนัก - เบาและการแสดงความรู้สึกต่าง ๆ ของผู้ขอคำปรึกษา (Silent Assertive Behavior Measures) ผลการศึกษาพบว่า ผู้ที่ได้รับการฝึกสามารถแสดงออกในพฤติกรรมที่เหมาะสมมากขึ้นและสามารถให้คำปรึกษาที่มีประสิทธิภาพมากกว่าผู้ที่ไม่ได้รับการฝึก ผู้ที่ได้รับการฝึกยังสามารถเข้าใจปัญหาของผู้มาปรึกษาและแนะแนวทางแก้ไขปัญหาได้ดีกว่าผู้ที่ไม่ได้รับการฝึก แบร์ (Baer, 1977 : 3593 - A) ได้ศึกษาปรากฏการณ์และผลที่เกิดขึ้นหลังจากการฝึกพฤติกรรมที่เหมาะสมในการแสดงออก จากกลุ่มตัวอย่างที่เป็นสตรีจำนวน 24 คน โดยแบ่งเป็นสองกลุ่ม กลุ่มหนึ่งใช้ฝึกโดยวิธีให้ปรับปรุงตนเอง (Self-management Group) ส่วนอีกกลุ่มหนึ่งฝึกโดยวิธีให้ถกเถียงอภิปรายเกี่ยวกับพฤติกรรมที่เหมาะสมในการแสดงออก (Discussion Group) ทั้งสองกลุ่มได้รับการฝึกสัปดาห์ละหนึ่งชั่วโมงครึ่ง เป็นเวลาแปดสัปดาห์ พฤติกรรมที่ต้องการได้แก่ บทบาทที่แสดงออก บทบาทสมมุติ การให้คำแนะนำและวิธีปฏิบัติ แต่ในกลุ่มที่ฝึกโดยวิธีให้ปรับปรุงตนเองได้รับการฝึกเทคนิคการเสริมแรงตนเองด้วย ผลการศึกษาปรากฏว่า การฝึกทั้งสองวิธีสามารถทำให้สตรีมีการแสดงออกในพฤติกรรมที่

เหมาะสมมากขึ้น แก่กลุ่มที่ได้รับการฝึกโดยวิธีให้ปรับปรุงตนเองมีความคิดเกี่ยวกับตนเอง รู้จักประเมินตนเองและรู้สึกในคุณค่าของตนเองมากกว่ากลุ่มที่ได้รับการฝึกโดยวิธีให้ถกเถียงอภิปราย กรีฟฟิท (Griffith. 1977 : 6273 - A) ได้ทดลองพฤติกรรมกล่าแสดงออกโดยให้นักศึกษาจากมหาวิทยาลัยบอสตันและมหาวิทยาลัยบัทเลอร์ มหาวิทยาลัยละ 24 คน แบ่งเป็นกลุ่มเหมือนกันทั้งสองมหาวิทยาลัยคือ แบ่งกลุ่มละแปดคน ประกอบด้วยนักศึกษาชายห้าคนและนักศึกษาหญิงสามคน มหาวิทยาลัยละสามกลุ่ม จัดเป็นกลุ่มทดลองมหาวิทยาลัยละสองกลุ่มและกลุ่มควบคุมมหาวิทยาลัยละหนึ่งกลุ่ม ปล่อยให้กลุ่มควบคุมเป็นอิสระ ไม่มีการฝึกใด ๆ ทั้งสิ้น ส่วนกลุ่มทดลองนั้น ทำการฝึกสัปดาห์ละหนึ่งคืนเป็นเวลาคืนละสองชั่วโมง ใช้เวลาฝึกสี่สัปดาห์ พฤติกรรมที่ฝึกได้แก่ การแสดงตัวอย่าง (Modeling) การแสดงบทบาทสมมุติ (Role - Playing) และการป้อนกลับ กรีฟฟิทสรุปผลการทดลองว่า สามารถฝึกพฤติกรรมที่เหมาะสมในการแสดงออกให้เกิดขึ้นได้ ถ้าได้รับการฝึกมากพฤติกรรมที่เหมาะสมก็จะเกิดขึ้นได้มาก ไบรเคนบัท (Breidenbach. 1978 : 4071 - A) ได้ศึกษาพฤติกรรมกล่าแสดงออกและมโนทัศน์ของเด็กวัยรุ่นในระดับมัธยมศึกษา อายุระหว่าง 16 - 18 ปี จำนวน 60 คน พบว่าเด็กวัยรุ่นที่ได้รับการฝึกพฤติกรรมกล่าแสดงออก มีการเปลี่ยนแปลงในเรื่องมโนทัศน์ดีขึ้นกว่าเด็กที่ไม่ได้รับการฝึก เด็กวัยรุ่นชายมีความแตกต่างกับเด็กวัยรุ่นหญิงในเรื่องการแสดงออกในพฤติกรรมที่เหมาะสม แต่เด็กวัยรุ่นทั้งสองเพศไม่มีความแตกต่างกันในเรื่องการเปลี่ยนแปลงมโนทัศน์

ผลจากการศึกษาค้นคว้าของบุคคลต่าง ๆ ดังได้กล่าวมาแล้วนั้น สรุปได้ว่าการกล่าแสดงออกเป็นพฤติกรรมที่ฝึกฝนได้ สามารถวัดได้ แตกต่างกันในระหว่างเพศชายกับหญิง และแตกต่างกันตามชั้นปีของนักศึกษา

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

การวิจัยเรื่องพฤติกรรมกล้าแสดงออกของนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษา ได้แบ่ง
สาระสำคัญในการดำเนินการดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล
3. การเก็บรวบรวมข้อมูลและการจัดทำข้อมูล
4. การวิเคราะห์ข้อมูล
5. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษา 17 แห่ง
เป็นชาย 3,835 คน หญิง 1,216 คน รวม 5,051 คน ซึ่งกำลังศึกษาอยู่ใน
วิทยาลัยพลศึกษา หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้นสูง (พลศึกษา) ชั้นปีที่ 1
และปีที่ 2 ปีการศึกษา 2528 ดังตาราง 1

ตาราง 1 จำนวนประชากรจำแนกตามภูมิภาค เพศ ชั้นปี

ภูมิภาค	ชื่อวิทยาลัย	ชั้นปีที่	จำนวนนักศึกษา		รวม
			ชาย	หญิง	
เหนือ	วิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดเชียงใหม่	1	117	24	141
		2	154	53	207
	วิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดลำปาง	1	79	32	111
		2	107	35	142
	วิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดสุโขทัย	1	38	15	53
		2	90	25	115
	วิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดเพชรบูรณ์	1	64	26	90
		2	56	16	72
	รวม		705	226	931
ตะวันออกเฉียงเหนือ	วิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดมหาสารคาม	1	168	46	214
		2	211	60	271
	วิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดอุดรธานี	1	115	40	155
		2	178	62	240
	วิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดศรีสะเกษ	1	170	70	240
		2	204	57	261
	วิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดชัยภูมิ	1	80	17	97
		2	65	23	88
	รวม		1,191	375	1,566

ตาราง 1 (ต่อ)

ภูมิภาค	ชื่อวิทยาลัย	ชั้นปีที่	จำนวนนักศึกษา		รวม
			ชาย	หญิง	
กลาง	วิทยาลัยพลศึกษากรุงเทพมหานคร	1	155	47	202
		2	167	43	210
	วิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดอ่างทอง	1	94	38	132
		2	135	40	175
	วิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดชลบุรี	1	112	64	176
		2	132	33	165
	วิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดสุพรรณบุรี	1	76	19	95
		2	115	39	154
	วิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดสมุทรสาคร	1	113	36	149
		2	111	32	143
	รวม		1,210	391	1,601
ใต้	วิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดยะลา	1	148	39	187
		2	118	24	142
	วิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดชุมพร	1	91	55	146
		2	64	22	86
	วิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดกระบี่	1	101	32	133
		2	113	31	144
	วิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดตรัง	1	25	14	39
		2	60	16	76
	รวม		720	233	953
	รวมทั้งสิ้น		3,835	1,216	5,051

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย เป็นนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษา จำนวน 2,969 คน ซึ่งสุ่มมาโดยใช้วิธีสุ่มแบบแบ่งชั้น (Stratified random sampling) ตามลำดับชั้นต่อไปนี้

1. กำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่าง ใช้ตารางกำหนดสัดส่วนของเครจิและมอร์แกน (Krejcie and Morgan. 1940 : 607 - 610)
2. เลือกวิทยาลัยพลศึกษาในแต่ละภูมิภาค ได้วิทยาลัยพลศึกษาในภูมิภาคเหนือ ตะวันออกเฉียงเหนือ ภาคใต้ มาภูมิภาคละ 2 วิทยาลัย และวิทยาลัยพลศึกษาในภาคกลางอีก 3 วิทยาลัย
3. กำหนดสัดส่วนของจำนวนกลุ่มตัวอย่างชายและหญิงในแต่ละชั้นปี โดยวิธีสุ่มอย่างง่าย (Simple random sampling) ใช้วิธีการจับสลากหยิบครั้งละ 1 ใบ
4. สุ่มนักศึกษาในวิทยาลัยพลศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่างตามสัดส่วนของนักศึกษาชายและหญิงในแต่ละชั้นปี ได้จำนวนกลุ่มตัวอย่าง 400 คน ดังตาราง 2

ตาราง 2 จำนวนกลุ่มตัวอย่างที่ส่งแบบสอบถามจำแนกตามเพศ ชั้นปี และภูมิภาค

ภูมิภาค	ชื่อวิทยาลัย	ชั้นปีที่	จำนวนนักศึกษา		รวม
			ชาย	หญิง	
เหนือ	วิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดเชียงใหม่	1	18	5	23
		2	18	6	24
	วิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดลำปาง	1	12	6	18
		2	12	4	16
	รวม		60	21	81

ตาราง 2 (ต่อ)

ภูมิภาค	ชื่อวิทยาลัย	ชั้นปีที่	จำนวนนักศึกษา		รวม
			ชาย	หญิง	
ตะวันออกเฉียงเหนือ	วิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดมหาสารคาม	1	22	7	29
		2	27	6	33
		1	17	3	20
		2	25	10	35
	รวม		91	26	117
กลาง	วิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดชลบุรี	1	16	8	24
		2	17	3	20
	วิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดสมุทรสาคร	1	16	5	21
		2	15	3	18
	วิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดสุพรรณบุรี	1	10	3	13
		2	18	7	25
	รวม		92	29	121
ใต้	วิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดยะลา	1	20	6	26
		2	17	2	19
	วิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดกระบี่	1	13	5	18
		2	14	4	18
	รวม		64	17	81
	รวมทั้งสิ้น		307	93	400

✓ เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล คือแบบสำรวจความกล้าแสดงออก (The Assertion Inventory) ของแกมบริล และริชเช (Gambrill and Richey) ซึ่งแปลและเรียบเรียงโดย ละเอียต ชูประยูร มีรายละเอียดของการดำเนินการและเครื่องมือดังนี้

ลักษณะของเครื่องมือ ประกอบด้วย ข้อความที่เกี่ยวกับพฤติกรรมในการแสดงออก 40 ข้อ ครอบคลุมถึงสถานการณ์ต่าง ๆ คือการปฏิเสธที่จะทำตามคำขอร้อง การเปิดเผยข้อจำกัดส่วนตัว การริเริ่มติดต่อทางสังคม การแสดงความรู้สึกทางบวก การแสดงความคิดวิพากษ์วิจารณ์ การแสดงความเป็นตัวของตัวเอง การแสดงความกล้าในเหตุการณ์ที่ควรได้รับสิทธิและการสะท้อนในทางลบ

ลักษณะแบบสอบถาม

ลักษณะสำคัญของแบบสอบถามแบ่งออกเป็น 3 ส่วนคือ

ส่วนที่ 1 เกี่ยวกับการวัดระดับความไม่สบายใจ

ส่วนที่ 2 เกี่ยวกับการวัดระดับความเป็นไปได้ของพฤติกรรมในการกล้า

แสดงออก

ส่วนที่ 3 จัดลำดับของการเลือกพฤติกรรมที่นักศึกษาต้องการมีความกล้าในการแสดงออกมากขึ้น

แบบสอบถามผู้วิจัยได้ออกแบบสอบถามเพื่อใช้ในการรวบรวมข้อมูล โดยมีสาระแบ่งออกเป็น 4 ตอน ประกอบด้วย

ตอนที่ 1 แบบสอบถามเกี่ยวกับสถานภาพของผู้ตอบ

ตอนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับทัศนคติของผู้ตอบระดับความไม่สบายใจหรือความวิตกกังวลเมื่อแสดงพฤติกรรมในการกล้าแสดงออกเป็นแบบสอบถามมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) โดยกำหนดให้ผู้ตอบ ตอบเป็นน้ำหนักมากน้อยตามความรู้สึกมี 5 ระดับคือ

- ระดับความไม่สบายใจ 1 หมายถึง ไม่มีความไม่สบายใจเลย
 ระดับความไม่สบายใจ 2 หมายถึง ไม่สบายใจเล็กน้อย
 ระดับความไม่สบายใจ 3 หมายถึง ไม่สบายใจปานกลาง
 ระดับความไม่สบายใจ 4 หมายถึง ไม่สบายใจมาก
 ระดับความไม่สบายใจ 5 หมายถึง ไม่สบายใจมากที่สุด

ตอนที่ 3 แบบสอบถามเกี่ยวกับทัศนคติของผู้ตอบระดับความเป็นไปได้ของ
 พฤติกรรมในการกล้าแสดงออกเป็นแบบสอบถามแบบมาตราส่วนประมาณค่ามี 5 ระดับ
 คือ

- ระดับความเป็นไปได้ 1 หมายถึง กระทำอยู่ประจำ
 ระดับความเป็นไปได้ 2 หมายถึง กระทำบ่อย
 ระดับความเป็นไปได้ 3 หมายถึง กระทำครั้งต่อครั้ง
 ระดับความเป็นไปได้ 4 หมายถึง ไม่ค่อยกระทำ
 ระดับความเป็นไปได้ 5 หมายถึง ไม่เคยกระทำเลย

ตอนที่ 4 จากพฤติกรรมต่าง ๆ ทั้ง 40 ข้อ ข้อที่ผู้ตอบมีความรู้สึกกล้าหาญ
 และต้องการจะมีความกล้าในการแสดงออกมากขึ้น ให้ผู้ตอบแบบสอบถามเขียนวงกลม
 ล้อมรอบตัวเลขหน้า

ตัวอย่างเช่น

1. ปฏิเสธคำขอยืมของมีค่า เช่น พาหนะที่ใช้ เครื่องประดับราคาแพง ฯลฯ
- ② กลาวยกย่องชมเชยเพื่อนฝูง

การหาคุณภาพของแบบสอบถาม

ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามไปทดลองกับนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดอ่างทอง
 ที่มีได้เป็นกลุ่มตัวอย่างจำนวน 40 คน เป็นชาย 30 คน หญิง 10 คน เพื่อนำผลไป

วิเคราะห์หาความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม โดยใช้สัมประสิทธิ์อัลฟา (Alpha coefficient) ของครอนบัค (Cronbach. 1970 : 161) ผลปรากฏว่า

ตอนที่ 2 มีความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.87

ตอนที่ 3 มีความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.91

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยเดินทางไปเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง โดยขอความร่วมมือจากผู้อำนวยการวิทยาลัย เพื่อให้ นักศึกษากรอกแบบสอบถามจำนวน 400 คน ได้รับแบบสอบถามคืนมา 400 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 100 แล้วนำแบบสอบถามที่สมบูรณ์ไปวิเคราะห์โดยวิธีการทางสถิติ

การจัดกระทำข้อมูล

เมื่อได้รับข้อมูลคืนแล้ว ผู้วิจัยได้ดำเนินการจัดกระทำดังนี้

1. เลือกแบบสอบถามที่ได้รับคืน 400 ฉบับ คัดข้อที่สมบูรณ์ 400 ฉบับ นำไปวิเคราะห์

2. นำแบบสอบถามที่สมบูรณ์ไปวิเคราะห์หาค่าสถิติ โดยใช้เครื่องคอมพิวเตอร์ของศูนย์สารสนเทศ กระทรวงศึกษาธิการ

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการดังนี้

1. หาค่าร้อยละของข้อมูลเกี่ยวกับรายละเอียดส่วนตัวของผู้ตอบ

2. นำคะแนนของแต่ละข้อมาหาค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$)

3. เปรียบเทียบพฤติกรรมกล้าแสดงออกของนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษาตามตัวแปร เพศ ชั้นปีและภูมิภาค โดยใช้สถิติไค-สแควร์ (Chi-square)

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

หาค่าสถิติต่าง ๆ ดังนี้

1. ค่าสถิติพื้นฐาน

1.1 ค่าเฉลี่ย (Mean) คำนวณจากสูตร (ลวัน สายยศ และอังคณา สายยศ 2527 : 71)

$$\bar{X} = \frac{\sum X}{N}$$

เมื่อ $\bar{X}$ แทน ค่าเฉลี่ย
 $\sum X$ แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมด
 N แทน จำนวนคนในกลุ่มตัวอย่าง

2. หาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม โดยใช้สูตร (Cronbach. 1970 : 161)

$$\alpha = \frac{n}{n-1} \left\{ 1 - \frac{\sum S_i^2}{S_t^2} \right\}$$

เมื่อ α แทน ความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม
 N แทน จำนวนข้อของแบบสอบถาม

เมื่อ $\sum s_i^2$ แทน ผลรวมของความแปรปรวนของแบบสอบถามแต่ละข้อ

s_t^2 แทน ค่าความแปรปรวนของแบบสอบถามทั้งฉบับ

(๔.) การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างตัวแปรใช้วิธีวิเคราะห์หาค่าไค-สแควร์ โดยใช้สูตร (ฐศรี วงศ์รัตนะ 2527 : 288)

$$\chi^2 = \frac{\sum (O - E)^2}{E}$$

$$E = \frac{R \times C}{N}$$

เมื่อ χ^2 แทน ค่าไค-สแควร์

O แทน ค่าความถี่ที่ได้จากการสังเกต
(Observed frequency)

E แทน ค่าความถี่ที่ได้จากการคาดหวัง
(Expected frequency)

เมื่อ R แทน ผลรวมของความถี่ในแถวนั้น
C แทน คอลัมน์นั้น
N แทน ทั้งหมด

เมื่อ C แทน ผลรวมของความถี่ในคอลัมน์นี้
 N แทน ผลรวมของความถี่ทั้งหมด

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

เพื่อให้สื่อความหมายตรงกันในการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยจึงใช้สัญลักษณ์ดังนี้

N แทน จำนวนคนในกลุ่มตัวอย่าง

$\bar{X}$ แทน ค่าเฉลี่ยระดับพฤติกรรมของกลุ่มตัวอย่าง

χ^2 แทน ค่าไค-สแควร์

O แทน ค่าความถี่ที่ได้จากการสังเกต (Observed frequency)

E แทน ค่าความถี่ที่ได้จากการคาดหวัง (Expected frequency)

% แทน ค่าร้อยละ

ลำดับขั้นตอนในการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้แบ่งสาระในการวิเคราะห์ข้อมูลออกเป็น 3 ตอนดังนี้

ตอนที่ 1 จำแนกลักษณะพฤติกรรมกล้าแสดงออกของนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษา

ตอนที่ 2 เปรียบเทียบพฤติกรรมกล้าแสดงออกของนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษา

จำแนกตามเพศ ชั้นปี และภูมิภาค

ตอนที่ 3 การจัดลำดับของการเลือกพฤติกรรมที่นักศึกษาต้องการมีความกล้าในการแสดงออกมากขึ้น

ตอนที่ 1 จากความมุ่งหมายข้อที่ 1 ที่ว่า เพื่อศึกษาพฤติกรรมกล้าแสดงออกของนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษา ผู้วิจัยได้จำแนกลักษณะพฤติกรรมกล้าแสดงออกเป็น 4 ด้าน ได้โดยอาศัยความสัมพันธ์ระหว่างระดับความไม่สบายใจกับระดับความเป็นไปได้ของพฤติกรรมดังนี้

กลุ่มพฤติกรรมไม่กล้าแสดงออก คือกลุ่มผู้ที่มีระดับความไม่สบายใจสูงและระดับความเป็นไปได้ของพฤติกรรมสูงกว่าค่าเฉลี่ย

กลุ่มพฤติกรรมวิตกกังวล คือกลุ่มผู้ที่มีระดับความไม่สบายใจสูง แต่มีระดับความเป็นไปได้ของพฤติกรรมต่ำกว่าค่าเฉลี่ย

กลุ่มพฤติกรรมสบายใจที่จะทำ แต่ไม่สนใจที่จะแสดงออก คือกลุ่มผู้ที่มีระดับความไม่สบายใจต่ำ แต่มีระดับความเป็นไปได้ของพฤติกรรมสูงกว่าค่าเฉลี่ย

กลุ่มพฤติกรรมกล้าแสดงออกอย่างมั่นใจ คือกลุ่มผู้ที่มีระดับความไม่สบายใจต่ำ และมีระดับความเป็นไปได้ของพฤติกรรมต่ำกว่าค่าเฉลี่ย

การจำแนกลักษณะดังกล่าว ผู้วิจัยได้หาค่าเฉลี่ยของระดับความไม่สบายใจกับระดับความเป็นไปได้ของพฤติกรรมแล้วจึงนำคะแนนมาจัดประเภทของลักษณะดังปรากฏผลจำนวนของผู้ที่มีพฤติกรรมกล้าแสดงออกในแต่ละลักษณะ ดังตาราง 3

ตาราง 3 จำนวนนักศึกษาและร้อยละของนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษา จำแนกตาม
พฤติกรรมกล้าแสดงออก 4 ลักษณะ

ระดับความไม่สบายใจ ($\bar{X} = 107.82$)	ระดับความเป็นไปได้ของพฤติกรรม ($\bar{X} = 126.75$)	
	สูงกว่า 126.75	ต่ำกว่า 126.75
สูงกว่า 107.82	ไม่กล้าแสดงออก 88 คน (22.00%)	วิตกกังวล 113 คน (28.25%)
ต่ำกว่า 107.82	สบายใจที่จะทำ 108 คน (27.00%)	กล้าแสดงออกอย่างมั่นใจ 91 คน (22.75%)

จากตาราง 3 แสดงว่า นักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษามีพฤติกรรมวิตกกังวลมากที่สุด จำนวน 113 คน คิดเป็นร้อยละ 28.25 รองลงมามีพฤติกรรมสบายใจที่จะทำ แต่ไม่สนใจที่จะแสดงออก จำนวน 108 คน คิดเป็นร้อยละ 27.00 ส่วนพฤติกรรมกล้าแสดงออกอย่างมั่นใจมีจำนวน 91 คน คิดเป็นร้อยละ 22.75 และมีพฤติกรรมไม่กล้าแสดงออก จำนวน 88 คน คิดเป็นร้อยละ 22.00 ตามลำดับ

เพื่อให้ได้ทราบว่า พฤติกรรมเหล่านี้มีจำนวนแตกต่างกันจริงหรือไม่ จึงได้ทำการทดสอบความแตกต่างด้วยการทดสอบไค-สแควร์ ดังปรากฏผลในตาราง 4

ตาราง 4 ค่าไค-สแควร์ ของพฤติกรรมกล้าแสดงออกของนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษา

พฤติกรรม \ ความถี่	O	E	O - E	(O - E) ²	$\frac{(O - E)^2}{E}$	χ^2
ไม่กล้าแสดงออก	88	100	-12	144	1.44	4.58
วิตกกังวล	113	100	13	169	1.69	
สบายใจที่จะทำ	108	100	8	64	.64	
กล้าแสดงออกอย่างมั่นใจ	91	100	-9	81	.81	

$$\chi_{.05} (df, 3) = 7.82$$

จากตาราง 4 พบว่า พฤติกรรมกล้าแสดงออกในแต่ละลักษณะของนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษา แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ตอนที่ 2 จากความมุ่งหมายข้อที่ 2 ที่ว่า "เปรียบเทียบพฤติกรรมกล้าแสดงออกของนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษา ความก้าวร้าว ชั้นปีและภูมิภาค" นั้น วิเคราะห์ในแต่ละตัวแปรได้ดังนี้

สมมุติฐานข้อที่ 1 นักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษา ชายและหญิงมีพฤติกรรมกล้าแสดงออกแตกต่างกัน เพื่อเป็นการทดสอบสมมุติฐาน จึงได้ทำการวิเคราะห์พฤติกรรมกล้าแสดงออกของนักศึกษาชายกับหญิง ปรากฏผลดังตาราง 6

ตาราง 5 จำนวนนักศึกษาและค่าร้อยละของนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษาชายและหญิง
จำแนกตามพฤติกรรมกล้าแสดงออก

เพศ \ พฤติกรรม	ไม่กล้าแสดงออก	วิตกกังวล	สบายใจที่จะทำ	กล้าแสดงออก อย่างมั่นใจ	รวม
ชาย	64 (20.84 %)	88 (28.66%)	86 (28.00 %)	69 (22.50 %)	307 (100.00%)
หญิง	24 (25.80%)	25 (26.88%)	22 (23.66%)	22 (23.66%)	93 (100%)
รวม	88	113	108	91	400

จากตาราง 5 แสดงว่า นักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษาชายมีพฤติกรรม

วิตกกังวลสูงสุดจำนวน 88 คน คิดเป็นร้อยละ 28.66 ใกล้เคียงกับพฤติกรรมสบายใจ
ที่จะทำแต่ไม่สนใจที่จะแสดงออก จำนวน 86 คน คิดเป็นร้อยละ 28.00 รองลงมา มี
พฤติกรรมกล้าแสดงออกอย่างมั่นใจ และไม่กล้าแสดงออกจำนวน 69 คน และ 64 คน คิดเป็น
ร้อยละ 22.50 และ 20.84 ตามลำดับ ส่วนนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษาหญิงนั้น
มีพฤติกรรมวิตกกังวลสูงสุด จำนวน 25 คน คิดเป็นร้อยละ 26.88 ใกล้เคียงกับ
พฤติกรรมไม่กล้าแสดงออก จำนวน 24 คน คิดเป็นร้อยละ 25.80 รองลงมามี
พฤติกรรมสบายใจที่จะทำแต่ไม่สนใจที่จะแสดงออกเท่ากับพวกที่มีพฤติกรรมกล้า
แสดงออกอย่างมั่นใจ จำนวน 22 คน คิดเป็นร้อยละ 23.66

เพื่อให้ได้ทราบว่า นักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษาชายและหญิงมีพฤติกรรม
กล้าแสดงออกแตกต่างกันหรือไม่ จึงได้ทำการทดสอบความแตกต่างด้วยการทดสอบ
ไค-สแควร์ : ปรากฏผลในตาราง 6

ตาราง 6 ค่าไค-สแควร์ ของพฤติกรรมกล้าแสดงออกของนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษา
ชายและหญิง

เพศ \ พฤติกรรม	ไม่กล้าแสดงออก		วิตกกังวล		สบายใจที่จะทำ		กล้าแสดงออก		รวม	χ^2
	O	E	O	E	O	E	O	E		
ชาย	64	67.54	88	86.73	86	82.89	69	69.84	307	0.98
หญิง	24	20.46	25	26.27	22	25.11	22	21.16	93	
รวม	88	88	113	113	108	108	91	91	400	

$$\chi^2_{.05} (df, 3) = 7.82$$

จากตาราง 6 พบว่า พฤติกรรมกล้าแสดงออกในแต่ละลักษณะของนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษาชายและหญิง แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ตอนที่ 2 จากความมุ่งหมายข้อที่ 2 ที่ว่า "เปรียบเทียบพฤติกรรมกล้าแสดงออกของนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษา ตามตัวแปร เพศ ชั้นปีและภูมิภาค" นั้น วิเคราะห์ในแต่ละตัวแปรได้ดังนี้

สมมุติฐานข้อที่ 2 นักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษาชั้นปีที่ 1 กับปีที่ 2 มีพฤติกรรมกล้าแสดงออกแตกต่างกัน เพื่อเป็นการทดสอบสมมุติฐาน จึงได้ทำการวิเคราะห์พฤติกรรมกล้าแสดงออกของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 กับปีที่ 2 ปรากฏผลดังตาราง 8

ตาราง 7 แสดงจำนวนนักศึกษาและร้อยละของนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษา ชั้นปีที่ 1 และปีที่ 2 จำแนกตามพฤติกรรมกล้าแสดงออก

พฤติกรรม ชั้นปี	ไม่กล้าแสดงออก	วิตกกังวล	สบายใจที่จะทำ	กล้าแสดงออก อย่างมั่นใจ	รวม
ชั้นปีที่ 1	38 (19.79 %)	50 (26.04 %)	56 (29.17 %)	48 (25.00 %)	192 (100 %)
ชั้นปีที่ 2	50 (24.04 %)	63 (30.29 %)	52 (25.00 %)	43 (20.67 %)	208 (100 %)
รวม	88	113	108	91	400

จากตาราง 7 แสดงว่า นักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษา ชั้นปีที่ 1 มีพฤติกรรมสบายใจที่จะทำแต่ไม่สนใจที่จะแสดงออกสูงสุดจำนวน 56 คน คิดเป็นร้อยละ 29.17 รองลงมา มีพฤติกรรมวิตกกังวล จำนวน 50 คน คิดเป็นร้อยละ 26.04 มีพฤติกรรมกล้าแสดงออกอย่างมั่นใจจำนวน 48 คน คิดเป็นร้อยละ 25.00 และมีพฤติกรรมไม่กล้าแสดงออกจำนวน 38 คน คิดเป็นร้อยละ 19.79 ส่วนนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษา ชั้นปีที่ 2 มีพฤติกรรมวิตกกังวลจำนวน 63 คน คิดเป็นร้อยละ 30.29 รองลงมา มีพฤติกรรมสบายใจที่จะทำแต่ไม่สนใจที่จะแสดงออก จำนวน 52 คน คิดเป็นร้อยละ 25.00 และมีพฤติกรรมไม่กล้าแสดงออกกับพฤติกรรมกล้าแสดงออกอย่างมั่นใจ จำนวน 50 คน และ 43 คน คิดเป็นร้อยละ 24.04 และ 20.67 ตามลำดับ

เพื่อให้ได้ทราบว่า นักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษาชั้นปีที่ 1 และปีที่ 2 มีพฤติกรรมกล้าแสดงออกแตกต่างกันหรือไม่ จึงได้ทำการทดสอบความแตกต่าง ด้วยการใช้ทดสอบไค-สแควร์ ดังปรากฏผลในตาราง 8

ตาราง 8 ค่าไค-สแควร์ของพฤติกรรมกล้าแสดงออกของนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษาชั้น
ปีที่ 1 และชั้นปีที่ 2

พฤติกรรม ชั้นปี	ไม่กล้าแสดงออก		วิตกกังวล		สบายใจที่จะทำ		กล้าแสดงออก อย่างมั่นใจ		รวม	χ^2
	O	E	O	E	O	E	O	E		
ปีที่ 1	38	42.24	50	54.24	56	51.84	48	43.68	192	2.91
ปีที่ 2	50	45.76	63	58.76	52	56.16	43	47.32	208	
รวม	88	88	113	113	108	108	91	91	400	

$$\chi^2_{.05} (df, 3) = 7.82$$

จากตาราง 8 แสดงว่า พฤติกรรมกล้าแสดงออกในแต่ละลักษณะของนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษา ชั้นปีที่ 1 และปีที่ 2 แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ตอนที่ 2 จากความมุ่งหมายข้อที่ 2 ที่ว่า "เปรียบเทียบพฤติกรรมกล้าแสดงออกของนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษาตามตัวแปร เพศ ชั้นปี และภูมิภาค" นั้น วิเคราะห์ในแต่ละตัวแปรได้ดังนี้

สมมุติฐานข้อที่ 3 นักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษาในภาคเหนือ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ภาคกลาง และภาคใต้ มีพฤติกรรมกล้าแสดงออกแตกต่างกัน ปรากฏดังตาราง 10

ตาราง 9 แสดงจำนวนนักศึกษาและร้อยละของนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษา

ภาคเหนือ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ภาคกลางและภาคใต้ จำแนกตามพฤติกรรม
กล้าแสดงออก

พฤติกรรม ภูมิภาค	ไม่กล้าแสดงออก	วิตกกังวล	สบายใจที่จะทำ	กล้าแสดงออก อย่างมั่นใจ	รวม
เหนือ	21 (25.93 %)	22 (27.16%)	22 (27.16 %)	16 (19.75 %)	81
ตะวันออกเฉียงเหนือ	18 (15.38 %)	39 (33.34%)	25 (21.37%)	35 (29.91 %)	117
กลาง	38 (31.15%)	34 (27.87%)	25 (21.37%)	24 (19.67 %)	121
ใต้	11 (13.75%)	18 (22.50%)	36 (43.75%)	16 (20.00%)	81
รวม	88	113	108	91	400

จากตาราง 9 แสดงว่า นักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษาภาคเหนือ มีพฤติกรรม วิตกกังวลกับพฤติกรรมสบายใจที่จะทำ แต่ไม่สนใจที่จะแสดงออก จำนวน 22 คน คิดเป็นร้อยละ 27.16 ส่วนนักศึกษาที่มีพฤติกรรมไม่กล้าแสดงออก และพฤติกรรม กล้าแสดงออก อย่างมั่นใจ มีจำนวน 21 คน และ 16 คน คิดเป็นร้อยละ 25.93 และ 19.75 ตามลำดับ

นักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษาภาคตะวันออกเฉียงเหนือ มีพฤติกรรมวิตกกังวลสูงสุด
จำนวน 39 คน คิดเป็นร้อยละ 33.34 รองลงมามีพฤติกรรมกล้าแสดงออกอย่างมั่นใจ
จำนวน 35 คน คิดเป็นร้อยละ 29.91 ส่วนนักศึกษาที่มีพฤติกรรมสบายใจที่จะทำแต่
ไม่สนใจที่จะแสดงออก และนักศึกษาที่มีพฤติกรรมไม่กล้าแสดงออกมีจำนวน 25 คน
และ 18 คน คิดเป็นร้อยละ 21.37 และ 15.38 ตามลำดับ

นักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษาภาคกลาง มีพฤติกรรมไม่กล้าแสดงออกสูงสุด
จำนวน 38 คน คิดเป็นร้อยละ 31.15 รองลงมามีพฤติกรรมวิตกกังวลจำนวน 34
คน คิดเป็นร้อยละ 27.87 นักศึกษาที่มีพฤติกรรมสบายใจที่จะทำ แต่ไม่สนใจที่จะ
แสดงออก มีจำนวนใกล้เคียงกับนักศึกษาที่มีพฤติกรรมกล้าแสดงออกอย่างมั่นใจคือ
จำนวน 25 คน และ 24 คน คิดเป็นร้อยละ 21.31 และ 19.67 ตามลำดับ

นักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษาภาคใต้ มีพฤติกรรมสบายใจที่จะทำแต่ไม่สนใจที่จะ
แสดงออกสูงสุดจำนวน 36 คน คิดเป็นร้อยละ 43.75 รองลงมาเป็นนักศึกษาที่มีพฤติกรรม
วิตกกังวล พฤติกรรมกล้าแสดงออกอย่างมั่นใจ และพฤติกรรมไม่กล้าแสดงออก มี
จำนวน 18 คน 16 คน และ 11 คน คิดเป็นร้อยละ 22.50, 20.00 และ
13.75 ตามลำดับ

โดยสรุปแล้วพบว่า นักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษาภาคกลาง มีพฤติกรรมไม่กล้า
แสดงออกสูงสุด จำนวน 38 คน คิดเป็นร้อยละ 31.15 นักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษา
ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ มีพฤติกรรมวิตกกังวล สูงสุดจำนวน 39 คน คิดเป็นร้อยละ
33.34 รองลงมามีพฤติกรรมกล้าแสดงออกอย่างมั่นใจ จำนวน 35 คน คิดเป็น
ร้อยละ 29.91 ส่วนนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษาภาคใต้ มีพฤติกรรมสบายใจที่จะทำ
แต่ไม่สนใจที่จะแสดงออกสูงสุดจำนวน 36 คน คิดเป็นร้อยละ 43.75

เพื่อให้ได้ทราบว่า นักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษาภาคเหนือ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ
ภาคกลาง และภาคใต้ มีพฤติกรรมกล้าแสดงออกแตกต่างกันหรือไม่
จึงได้ทำการทดสอบความแตกต่างด้วยการทดสอบไค-สแควร์ ดังปรากฏผลในตาราง

ตาราง 10 ค่าไค-สแควร์ ของพฤติกรรมกล้าแสดงออกของนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษา
ภาคเหนือ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ภาคกลาง และภาคใต้

พฤติกรรม ภูมิภาค	ไม่กล้าแสดงออก		วิตกกังวล		สบายใจที่จะทำอย่างมั่นใจ		กล้าแสดงออก		รวม	χ^2
	O	E	O	E	O	E	O	E		
ภาคเหนือ	21	17.82	22	22.88	22	21.87	16	18.43	81	31.09
ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	18	25.73	39	33.06	25	31.59	35	26.62	117	
ภาคกลาง	38	26.53	34	34.28	25	32.67	24	27.52	121	
ภาคใต้	11	17.92	18	22.78	36	21.87	16	18.43	81	
รวม	88	88	113	113	108	108	91	91	400	

$$\chi^2_{.05} (df, 9) = 16.92$$

จากตาราง 10 แสดงว่า พฤติกรรมกล้าแสดงออกในแต่ละลักษณะของนักศึกษา
วิทยาลัยพลศึกษา ภาคเหนือ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ภาคกลาง และภาคใต้ แตกต่างกัน
อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตอนที่ 3 การจัดลำดับของการเลือกพฤติกรรมที่นักศึกษาต้องการมีความกล้า
ในการแสดงออกมากขึ้น

ตาราง 11 การจัดลำดับของการเลือกพฤติกรรมที่นักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษาต้องการ
มีความกล้าในการแสดงออกมากขึ้น

ลำดับที่	พฤติกรรม	จำนวนความถี่ ของผู้ตอบ	ข้อที่
1.	ปฏิเสธคำขอยืมของมีค่า (เช่น พาหนะที่ใช้ เครื่องประดับราคาแพง ฯลฯ)	232	1
2.	ขอให้บุคคลหยุดกระทำการอันทำให้ท่านเกิดความ รำคาญในที่สาธารณะ	212	40
3.	ขอร้องให้ผู้อื่นทำอะไรให้	179	3
4.	สมัครงาน	178	20
5.	ปฏิเสธคำขอยืมเงิน	176	11
6.	ขัดขึ้นการคะยั้นคะยอให้ดื่ม	173	31
7.	บอกเพื่อนหรือคนที่ทำงานว่าเขาได้พูดหรือกระทำ สิ่งใดสิ่งหนึ่งที่รบกวนท่าน	167	39
8.	คัดค้านคำสั่งที่ไม่ยุติธรรมของผู้ที่เหนือกว่าท่าน	165	32
9.	ขอร้องให้มีการพบปะสังสรรค์กันอีก เมื่อการขอร้อง ในครั้งแรกไม่เป็นผลสำเร็จ	161	18
10.	นำสิ่งของที่มีค่าหนีไปกิน เช่น ที่ร้านค้าหรือร้าน อาหาร	160	25
11.	ขอให้นำสิ่งของที่ยืมไปมาคืน	152	36

ตาราง 11 (ต่อ)

ลำดับที่	พฤติกรรม	จำนวนความถี่ ของผู้ตอบ	ข้อที่
12.	ปฏิเสธการขายแกมบังคับ	152	4
13.	ขอให้เพิ่มเงินเคียนหรือค่าใช้จ่าย	151	9
14.	ยอมรับว่าท่านไม่รู้ในบางเรื่อง	150	10
15.	เริ่มสนทนากับคนแปลกหน้า	147	15
16.	บอกเพื่อนสนิทว่า เขาพูดและกระทำสิ่งที่ท่านไม่ชอบ	146	8
16.	ชักชวนการเล่าโสมทางเพศเมื่อท่านไม่มีความสนใจ	146	27
18.	บอกให้บุคคลรู้ความรู้สึกของท่านว่าได้ทำในสิ่งที่ไม่ ยุติธรรมต่อท่าน	141	28
19.	บอกกับผู้อื่นว่าท่านชอบเขา	140	21
20.	ยอมรับว่าท่านมีความสับสนเกี่ยวกับเรื่องที่กำลัง อภิปรายกันอยู่และขอร้องให้มีการอภิปรายใหม่ให้ ชัดเจนยิ่งขึ้น	133	19
21.	ชักชวนการยั่วยู่ให้มีความก่อกวนทางเพศ	131	34
22.	ปฏิเสธคำขอให้ไปงานพบปะสังสรรค์หรือชอนักพบ	124	6
23.	บอกให้เพื่อนที่ขวางพูดหยุดพูด	119	13
24.	ถามคำถามส่วนตัว	118	14
25.	ยอมรับว่ากลัวและขอความเห็นใจจากผู้อื่น	115	7
26.	ถามผู้อื่นว่าท่านได้ทำให้เขาโกรธเคืองหรือไม่	107	22
27.	ลาออกจากงาน	103	33
28.	ยังคงพูดคุยกับผู้ที่ไม่เห็นด้วยกับท่าน	102	38
28.	ขอร้องให้มีการพบปะสังสรรค์หรือมีการนัดพบกับผู้ใด คนหนึ่ง	102	17

ตาราง 11 (ต่อ)

ลำดับที่	พฤติกรรม	จำนวนความถี่ ของผู้ตอบ	ข้อที่
30.	ขอร้องไห้มีการติเพื่อก่อ	99	14
30.	ร้องขอบริการที่ท่านคาดว่าจะได้เมื่อบริการนั้น ยังไม่มาถึง	99	23
30.	พูดกันอย่างเปิดเผยกับผู้วิจารณ์พฤติกรรมของท่าน	99	28
30.	แสดงความคิดเห็นของท่านอันแตกต่างไปจากความ คิดเห็นของผู้ที่ท่านกำลังพูดคุย	99	26
34.	พูดอย่างเปิดเผยกับผู้วิพากษ์วิจารณ์การทำงานของ ท่าน	86	35
35.	กล่าวขอโทษเมื่อท่านทำผิด	85	5
36.	ยอมรับการนัดพบ	81	9
37.	กล่าวคำยกย่องชมเชยผู้ที่ท่านรักใคร่ชอบพหรือสนใจ	77	16
38.	กล่าวยกย่องชมเชยเพื่อนฝูง	71	2
39.	รับคำยกย่องชมเชย	57	37
40.	บอกบุคคลอื่นเกี่ยวกับข่าวดีของท่าน	53	2

จากตาราง 11 แสดงว่า นักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษาที่ต้องการมีความกล้าใน
การแสดงออกมากขึ้นในพฤติกรรมต่าง ๆ สามลำดับแรกเรียงตามลำดับได้แก่ ปฏิเสธ
คำขอยืมของมีค่า (เช่น พานะที่ใช่ เครื่องประดับราคาแพง ฯลฯ) การขอให้บุคคล
หยุดกระทำการอันทำให้ท่านเกิดความรำคาญในที่สาธารณะ และการขอร้องไห้ผู้อื่นทำ
อะไรให้และสามลำดับสุดท้ายเรื่องที่เรียงจากลำดับหลังสุดขึ้นมาได้แก่ บอกบุคคลอื่น
เกี่ยวกับข่าวดีของตน รับคำยกย่องชมเชย และการกล่าวยกย่องชมเชยเพื่อนฝูง

สรุป อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

การวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมายเพื่อศึกษาและเปรียบเทียบพฤติกรรมกล้าแสดงออกของนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษา ตามตัวแปร เพศ ชั้นปี และภูมิภาคของนักศึกษา

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ศึกษาค้นคว้าในครั้งนี้ ได้แก่ นักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษาในวิทยาลัยพลศึกษาทั้ง 17 แห่ง เป็นนักศึกษาชาย 3,835 คน และนักศึกษานหญิง 1,216 คน รวม 5,051 คน ซึ่งกำลังศึกษาอยู่ในชั้นปีที่ 1 และปีที่ 2 ปีการศึกษา 2528 โดยสุ่มตัวอย่างด้วยวิธีแบ่งชั้น จำแนกวิทยาลัยพลศึกษาตามภูมิภาค แล้วสุ่มเลือกวิทยาลัยพลศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง การสุ่มเลือกนักศึกษาโดยใช้ตารางกำหนดสัดส่วนกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามเพศและชั้นปี กลุ่มตัวอย่างที่ได้มีจำนวน 400 คน จากวิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดต่าง ๆ ดังนี้ คือ จังหวัดเชียงใหม่ 47 คน จังหวัดลำปาง 34 คน จังหวัดมหาสารคาม 62 คน จังหวัดอุดรธานี 55 คน จังหวัดชลบุรี 44 คน จังหวัดสมุทรสาคร 39 คน จังหวัดสุพรรณบุรี 38 คน จังหวัดยะลา 45 คน และจังหวัดกระบี่ 36 คน ได้แจกแบบสอบถามไปจำนวน 400 ฉบับ ได้รับคืนคิดเป็นร้อยละ 100

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

ผู้วิจัยได้ใช้แบบสำรวจความกล้าแสดงออก (The Assertion Inventory)

ของแกมบริล และริชเช (Gambrill and Richey) ซึ่งมีลักษณะเป็นแบบสำรวจ
เพื่อรายงานความรู้สึกของตนเองจำนวน 40 ข้อ ครอบคลุมพฤติกรรมที่ของการ
ศึกษา ได้แก่ การปฏิเสธที่จะทำตามคำขอร้อง การเปิดเผยข้อจำกัดส่วนตัว การ
ริเริ่มติดต่อทางสังคม การแสดงความรู้สึกทางบวก การแสดงความคิดวิพากษ์วิจารณ์
การแสดงความเป็นตัวของตัวเอง การแสดงความกล้าในเหตุการณ์ที่ควรได้รับสิทธิ์
และการสะท้อนในทางลบ

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้นำข้อมูลมาวิเคราะห์โดยการหาค่าร้อยละเกี่ยวกับรายละเอียดของ
ผู้ตอบ แล้วหาค่าเฉลี่ย (Mean) ของระดับความไม่สบายใจ และความเป็นไปได้
ของพฤติกรรม นำคะแนนที่ได้มาจัดประเภทของพฤติกรรมกล้าแสดงออก แล้วทำการ
เปรียบเทียบพฤติกรรมกล้าแสดงออกของนักศึกษาจำแนกตามเพศ ชั้นปี และภูมิภาค
โดยใช้การทดสอบไค-สแควร์ (Chi-Square)

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

จากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า

1. นักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษา มีพฤติกรรมวิตกกังวลมากที่สุดร้อยละ
28.25 รองลงมามีพฤติกรรมสบายใจที่จะทำอะไรที่ไม่สนใจที่จะแสดงออก ร้อยละ 27.00 ส่วน
พฤติกรรมกล้าแสดงออกอย่างมั่นใจมีเพียงร้อยละ 22.75 และมีพฤติกรรมไม่กล้าแสดงออก
ร้อยละ 22.00 เมื่อได้ทำการทดสอบความแตกต่างแล้ว ปรากฏว่า นักศึกษาวิทยาลัย
พลศึกษามีพฤติกรรมกล้าแสดงออก แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ
2. นักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษาชายมีพฤติกรรมวิตกกังวลสูงที่สุดร้อยละ
28.66 รองลงมามีพฤติกรรมสบายใจที่จะทำอะไรที่ไม่สนใจที่จะแสดงออก ร้อยละ 28.00

ส่วนพฤติกรรมกล้าแสดงออกอย่างมั่นใจ และพฤติกรรมไม่กล้าแสดงออกมีอยู่ร้อยละ 22.50 และ 20.84 ตามลำดับ สำหรับนักศึกษาหญิงมีพฤติกรรมวิตกกังวลสูงสุดร้อยละ 26.88 รองลงมามีพฤติกรรมไม่กล้าแสดงออกร้อยละ 25.80 ส่วนพฤติกรรมกล้าแสดงออกอย่างมั่นใจ และพฤติกรรมสบายใจที่จะทำแต่ไม่สนใจที่จะแสดงออก มีอยู่เท่ากัน ร้อยละ 23.66 เมื่อได้ทำการทดสอบความแตกต่างแล้ว ปรากฏว่า นักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษาชายและหญิง มีพฤติกรรมกล้าแสดงออก แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

3. นักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษา ชั้นปีที่ 1 มีพฤติกรรมสบายใจที่จะทำแต่ไม่สนใจที่จะแสดงออก สูงสุดร้อยละ 29.17 รองลงมามีพฤติกรรมวิตกกังวล ร้อยละ 26.04 ส่วนพฤติกรรมกล้าแสดงออกอย่างมั่นใจ และพฤติกรรมไม่กล้าแสดงออกมีอยู่ ร้อยละ 25.00 และร้อยละ 19.79 ตามลำดับ สำหรับนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษา ชั้นปีที่ 2 มีพฤติกรรมวิตกกังวลสูงสุดร้อยละ 30.39 รองลงมามีพฤติกรรมสบายใจที่จะทำแต่ไม่สนใจที่จะแสดงออก ร้อยละ 25.00 ส่วนพฤติกรรมไม่กล้าแสดงออกและพฤติกรรมกล้าแสดงออกอย่างมั่นใจมีอยู่ร้อยละ 24.04 และร้อยละ 20.67 ตามลำดับ และเมื่อได้ทำการทดสอบความแตกต่างแล้ว ปรากฏว่า นักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษาชั้นปีที่ 1 และชั้นปีที่ 2 มีพฤติกรรมกล้าแสดงออก แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

4. นักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษาภาคเหนือ มีพฤติกรรมวิตกกังวลและพฤติกรรมสบายใจที่จะทำแต่ไม่สนใจที่จะแสดงออก เท่ากันร้อยละ 27.16 ใกล้เคียงกับพฤติกรรมไม่กล้าแสดงออกร้อยละ 25.93 และมีพฤติกรรมกล้าแสดงออกอย่างมั่นใจ ร้อยละ 19.75

นักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษาภาคตะวันออกเฉียงเหนือ มีพฤติกรรมวิตกกังวล สูงสุดร้อยละ 33.34 ใกล้เคียงกับพฤติกรรมกล้าแสดงออกอย่างมั่นใจ ร้อยละ 29.91 ส่วนพฤติกรรมสบายใจที่จะทำแต่ไม่สนใจที่จะแสดงออกและพฤติกรรมไม่กล้าแสดงออก มีอยู่ร้อยละ 21.37 และร้อยละ 15.38 ตามลำดับ

นักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษาภาคกลางมีพฤติกรรมไม่กล้าแสดงออกสูงสุด ร้อยละ 31.15 รองลงมามีพฤติกรรมวิตกกังวลร้อยละ 27.87 ส่วนพฤติกรรมสบายใจที่จะทำ

แต่ไม่สนใจที่จะแสดงออก และพฤติกรรมกล้าแสดงออกอย่างมั่นใจมีอยู่ร้อยละ 21.31 และร้อยละ 19.67 ตามลำดับ

นักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษาภาคใต้ มีพฤติกรรมสบายใจที่จะทำแต่ไม่สนใจที่จะแสดงออก สูงสุดร้อยละ 43.75 รองลงมามีพฤติกรรมวิตกกังวล พฤติกรรมกล้าแสดงออกอย่างมั่นใจและพฤติกรรมไม่กล้าแสดงออก ร้อยละ 22.50, 20.00 และ 13.75 ตามลำดับ

เมื่อได้ทำการทดสอบความแตกต่างแล้ว พบว่า นักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษาภาคเหนือ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ภาคกลาง และภาคใต้ มีพฤติกรรมกล้าแสดงออกแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อภิปรายผล

1. การที่นักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษามีพฤติกรรมวิตกกังวลสูงสุด ร้อยละ 28.25 อาจเนื่องมาจากการจัดสภาพแวดล้อมภายในวิทยาลัยพลศึกษาทั้งในด้านการเรียนการสอน ซึ่งนักศึกษาอาจไม่มีส่วนร่วมแสดงความคิดเห็น หรือในด้านการจัดกิจกรรมนักศึกษาและในด้านการปกครอง ซึ่งวิทยาลัยมักเป็นผู้จัดกิจกรรมต่าง ๆ ให้นักศึกษา นักศึกษาจึงขาดโอกาสที่จะแสดงพฤติกรรมกล้าแสดงออกอย่างมั่นใจ นอกจากนี้การมีระเบียบวินัยที่เข้มงวดจนเกินไป ก็อาจทำให้นักศึกษาขาดความเชื่อมั่นในตนเองเกรงว่าจะประพฤติดีกฎระเบียบต่าง ๆ นักศึกษาจึงมีพฤติกรรมวิตกกังวลอยู่ในระดับสูง รองลงมามีพฤติกรรมสบายใจที่จะทำ แต่ไม่สนใจที่จะแสดงออก ร้อยละ 27.00 ซึ่งทั้งนี้อาจเป็นเพราะเนื่องจากวิทยาลัยพลศึกษาไม่ได้สร้างสภาพแวดล้อมให้นักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษาเห็นความสำคัญของการมีพฤติกรรมกล้าแสดงออกอย่างมั่นใจ การมีพฤติกรรมกล้าแสดงออกอย่างมั่นใจจะทำให้ นักศึกษามีความสามารถเป็นผู้นำกิจกรรมของสังคมและนำความรู้ไปใช้ให้เกิดประโยชน์ต่อชุมชนได้อย่างเต็มที่

2. การที่นักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษาชายมีพฤติกรรมวิตกกังวลสูงสุดร้อยละ 28.66 และนักศึกษาหญิงมีพฤติกรรมวิตกกังวล สูงสุดร้อยละ 26.88 ทำให้เห็นได้ว่าไม่ว่าจะเป็นนักศึกษาชายหรือหญิงต่างก็มีความวิตกกังวลในพฤติกรรมที่ตนต้องแสดงออกไป ทั้งนี้เนื่องจากสภาพแวดล้อมภายในวิทยาลัยทั้งในด้านการเรียนการสอน การจัดกิจกรรมนักศึกษา โดยเฉพาะในด้านการปกครองนักศึกษา อาจทำให้นักศึกษาเกิดความวิตกกังวลในกฎข้อบังคับต่าง ๆ เมื่อแสดงพฤติกรรมใดลงไป เกรงจะถูกลงโทษ และเมื่อพิจารณาถึงพฤติกรรมกล้าแสดงออกของนักศึกษาชายและหญิงพบว่า นักศึกษาชายมีพฤติกรรมกล้าแสดงออกอย่างมั่นใจร้อยละ 22.50 น้อยกว่านักศึกษาหญิงซึ่งมีพฤติกรรมกล้าแสดงออกอย่างมั่นใจ ร้อยละ 23.66 ซึ่งไม่สอดคล้องกับที่เลวิตส์ (Lewittes. 1977 : 5360 - 5361) ได้ศึกษาพบว่า ผู้หญิงจะมีพฤติกรรมกล้าแสดงออกน้อยกว่าผู้ชาย ทั้งนี้เนื่องจากนักศึกษาหญิงอาจมีโอกาสดูที่แสดงพฤติกรรมกล้าแสดงออกมากกว่า นักศึกษาราย หรืออาจเนื่องจากนักศึกษาได้รับการอบรมเลี้ยงดูที่แตกต่างกันออกไป (สุกัญญา กุลดิ้ง 2523 : ง - ฉ) แต่อย่างไรก็ตามเมื่อได้ทำการเปรียบเทียบความแตกต่างแล้วพบว่า นักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษาชายและหญิงมีพฤติกรรมกล้าแสดงออกแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมุติฐานของการวิจัยข้อที่ 1 ที่ว่า นักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษาชายและหญิงมีพฤติกรรมกล้าแสดงออกแตกต่างกัน

3. การที่นักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษาชั้นปีที่ 1 มีพฤติกรรมสบายใจที่จะทำแต่ไม่สนใจที่จะแสดงออก สูงสุดร้อยละ 29.17 แสดงให้เห็นว่านักศึกษาชั้นปีที่ 1 อาจมีพฤติกรรมวิตกกังวลมาแต่เดิมเนื่องจากการอบรมเลี้ยงดูที่ได้รับ ทำให้ละเลยในเหตุการณ์ต่าง ๆ มาก่อนที่จะเข้าศึกษาในวิทยาลัยพลศึกษา หรืออาจเป็นเพราะนักศึกษาชั้นปีที่ 1 เห็นว่าไม่มีความจำเป็นที่จะต้องแสดงพฤติกรรมกล้าแสดงออก เนื่องจากเห็นว่าทางวิทยาลัยได้จัดสิ่งต่าง ๆ ไว้ครบถ้วน ทั้งในด้านการเรียน การสอน การจัดกิจกรรมนักศึกษา อย่างไรก็ตาม เมื่อพิจารณาถึงนักศึกษาชั้นปีที่ 2 พบว่า นักศึกษาชั้นปีที่ 2 ส่วนใหญ่มีพฤติกรรมวิตกกังวล ร้อยละ 30.39 ทั้งนี้เนื่องจาก

การที่นักศึกษาขาดความเชื่อมั่นในตนเอง เกรงว่าจะทำสิ่งต่าง ๆ ไม่ได้อย่างมี
ประสิทธิภาพแต่เดิม หรืออาจเป็นไปไ้กว้างงานในด้านการปกครองนักศึกษาอาจมี
ความเข้มงวดจนเกินไปทำให้นักศึกษาเกิดความวิตกกังวลทำให้ไม่กล้าแสดงพฤติกรรม
หรืออาจเป็นเพราะวิทยาลัยไม่ได้มีการฝึกหรือกระตุ้นให้นักศึกษาได้มีโอกาสแสดง
พฤติกรรมอย่างมั่นใจ ทำให้นักศึกษาไม่สามารถเผชิญกับเหตุการณ์ต่าง ๆ ได้อย่างดี
ทำให้เกิดความวิตกกังวล และเมื่อได้ทำการเปรียบเทียบพฤติกรรมดังกล่าวในนักศึกษา
ชั้นปีที่ 1 และ 2 แล้วพบว่า แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งไม่สอดคล้อง
กับสมมุติฐานของการวิจัยข้อที่ 2 ที่ว่า นักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษาชั้นปีที่ 1 และ ชั้นปีที่ 2
มีพฤติกรรมกล้าแสดงออกต่างกัน

4. การที่นักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษาภาคเหนือ มีพฤติกรรมวิตกกังวลและ
พฤติกรรมสบายใจที่จะกระทำ แต่ไม่สนใจที่จะแสดงออกสูงสุดเท่ากันคือร้อยละ 27.16
และการที่นักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษาภาคตะวันออกเฉียงเหนือมีพฤติกรรมวิตกกังวลสูงสุด
ร้อยละ 33.34 ใกล้เคียงกับพฤติกรรมกล้าแสดงออกอย่างมั่นใจ คือร้อยละ 29.91
ส่วนนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษาภาคกลางมีพฤติกรรมไม่กล้าแสดงออกสูงสุดร้อยละ 31.15
และนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษาภาคใต้มีพฤติกรรมสบายใจที่จะทำแต่ไม่สนใจที่จะแสดงออก
สูงสุดร้อยละ 43.75 นั้น อาจเป็นเพราะการได้รับการอบรมเลี้ยงดูที่แตกต่างกัน
นอกจากนี้ยังเกี่ยวข้องกับขนบธรรมเนียม ประเพณี วัฒนธรรมของคนในแต่ละภาคที่
แตกต่างกันอีกด้วย จึงทำให้นักศึกษามีพฤติกรรมกล้าแสดงออกแตกต่างกันหรืออาจเป็น
เพราะการให้การศึกษาอบรมของวิทยาลัยพลศึกษาในแต่ละภาค แต่ละแห่งอาจแตกต่างกัน ทำให้มี
ผลต่อพฤติกรรมกล้าแสดงออกอย่างมั่นใจ ดังเช่นที่ ละเอียก ชูประยูร (ละเอียก ชูประยูร
2521 : 48) ได้กล่าวว่า การฝึกให้มีพฤติกรรมกล้าแสดงออก เช่น การประสานสายตา
การวางตัว การแสดงท่าทาง การแสดงออกทางสีหน้า การใช้น้ำเสียง หรือการฝึกให้
การแสดงออกด้วยการพูด เหล่านี้จะทำให้นักศึกษามีลักษณะพฤติกรรมกล้าแสดงออกที่ดีขึ้น
และเมื่อได้ทำการทดสอบความแตกต่างระหว่างพฤติกรรมกล้าแสดงออกของนักศึกษาใน

ในแต่ละภูมิภาคแล้วพบว่า แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทำให้เห็นได้ว่าภูมิภาคนั้นมีบทบาทสำคัญที่มีต่อพฤติกรรมกล้าแสดงออกของนักศึกษา ดังสมมุติฐานข้อที่ 3 ที่ว่า นักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษาในภาคเหนือ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ภาคกลางและภาคใต้ มีพฤติกรรมกล้าแสดงออกแตกต่างกัน

5. สำหรับพฤติกรรมที่นักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษาต้องการมีความกล้าแสดงออกมากขึ้นนั้น แสดงให้เห็นว่า นักศึกษาต้องการมีพฤติกรรมกล้าแสดงออกมากขึ้น ที่ต้องเกี่ยวข้องกับบุคคลอื่นเป็นประจำในเรื่องของการร้องขอให้บุคคลอื่นทำอะไรให้พฤติกรรมเหล่านี้ได้แก่ พฤติกรรมเกี่ยวกับการขอให้บุคคลหยุดกระทำอันก่อให้เกิดความรำคาญในที่สาธารณะ การขอร้องให้ผู้อื่นทำอะไรให้ การปฏิเสธคำขอร้องของมีค่า ซึ่งเป็นพฤติกรรมที่อาจทำให้ตนเองและผู้อื่นประสบความผิดหวัง หรือต้องเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมที่กระทำอยู่ ส่วนพฤติกรรมเกี่ยวกับการบอกข่าวดีของตน การรับคำยกย่องชมเชยและการกล่าวยกย่องชมเชยผู้อื่น เป็นพฤติกรรมที่นักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษามีความต้องการกล้าแสดงออกมากขึ้นน้อย ทั้งนี้อาจเป็นเพราะเป็นพฤติกรรมซึ่งไม่ก่อให้เกิดความเคืองร้อนกับบุคคลอื่นถือว่าเป็นเรื่องปกติธรรมดาของนักศึกษาสามารถแสดงพฤติกรรมได้ตามความต้องการของตนเอง

ข้อเสนอแนะ

จากผลการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับพฤติกรรมกล้าแสดงออกของนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษา โดยจำแนกตามภูมิภาค พบว่า นักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษาภาคตะวันออกเฉียงเหนือ มีพฤติกรรมกล้าแสดงออกสูงกว่านักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษาในภาคอื่น ๆ และเมื่อพิจารณาในแต่ละลักษณะของนักศึกษาชายและหญิง พบว่า นักศึกษาชายวิทยาลัยพลศึกษามีพฤติกรรมวิตกกังวลและสบายใจที่จะทำ แต่ไม่สนใจที่จะแสดงออก สูงกว่านักศึกษาหญิงวิทยาลัยพลศึกษา ส่วนพฤติกรรมไม่กล้าแสดงออกพบว่า นักศึกษาชายมีน้อยกว่านักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษาหญิงและเมื่อพิจารณาจากชั้นปีที่ 1 และชั้นปีที่ 2 พบว่า นักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษาชั้นปีที่ 1 และชั้นปีที่ 2 ส่วนมากยังมีพฤติกรรมแบบสบายใจที่จะทำ แต่ไม่สนใจที่จะแสดงออกและแบบวิตกกังวล ผู้วิจัยจึงเสนอว่าการที่นักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษายังมีพฤติกรรมไม่กล้าแสดงออก

ในลักษณะต่าง ๆ อยู่เป็นอันมากนั้นผู้บริหารวิทยาลัยควรจัดสภาพแวดล้อมภายในวิทยาลัย ส่งเสริมหรือสร้างโอกาสให้นักศึกษาได้มีพฤติกรรมกล้าแสดงออกอย่างมั่นใจให้มากขึ้น เพื่อให้ นักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษาที่สำเร็จการศึกษาไปแล้ว นอกจากจะมีความรู้ ยังสามารถที่จะแสดงออกในการคิดการกระทำและการแก้ปัญหา สามารถตัดสินใจในเรื่อง การจัดดำเนินการกิจกรรมต่าง ๆ ภายในโรงเรียนและเป็นผู้มีบุคลิกภาพที่ดี เป็นครูที่พึงปรารถนาของสังคม ทำหน้าที่ฝึกอบรมสั่งสอนเยาวชนให้กล้าคิดกล้าทำเป็นตัวของตัวเอง และประพฤตินิสัยที่ถูกต้องดีควร เพื่อความก้าวหน้าของประเทศชาติต่อไป

การส่งเสริมหรือสร้างโอกาสให้นักศึกษาได้มีพฤติกรรมกล้าแสดงออกของ นักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษา อาจกระทำได้ดังนี้

1. ด้านการเรียนการสอนของวิทยาลัย ต้องให้โอกาสนักศึกษาได้มีส่วนร่วม ในกิจกรรมการเรียนการสอนมากขึ้น อาจารย์ควรลดบทบาทของตนเองจากการเป็นผู้ กำหนดกฎเกณฑ์ วิธีการสอนโดยมีอาจารย์เป็นศูนย์กลาง เป็นผู้แนะนำ ส่งเสริมและ สนับสนุนให้นักศึกษารู้จักค้นคว้าด้วยตนเอง รู้จักวิธีประมวลความรู้จากแหล่งต่าง ๆ มีความคิดริเริ่มและรู้จักวิธีเสนอแนวความคิดของตนเองให้ผู้อื่นเข้าใจ ประการสำคัญ ที่สุดคือต้องส่งเสริมให้นักศึกษารู้จักการทำงานเป็นกลุ่ม

2. ด้านการจัดกิจกรรม วิทยาลัยควรจัดกิจกรรมที่จะส่งเสริมให้นักศึกษา ได้แสดงความสามารถของตนเอง โดยให้นักศึกษาเป็นผู้ดำเนินการเกี่ยวกับกิจกรรม นั้น ๆ ให้มากที่สุด วิทยาลัยและคณะอาจารย์เป็นผู้ให้คำแนะนำปรึกษาเท่านั้น เช่น จัดเป็นชมรมหรือชุมนุม และให้นักศึกษาจัดกิจกรรมของชมรมในโอกาสที่เหมาะสม

3. ด้านการจัดฝึกอบรม เพื่อพัฒนาบุคลิกภาพของนักศึกษาให้ดียิ่งขึ้น วิทยาลัยควรมีโครงการฝึกอบรมให้นักศึกษาได้มีความรู้ ความสามารถเพื่อพัฒนา บุคลิกของตนเองให้ดียิ่งขึ้น เช่น โครงการฝึกอบรมการพูดในที่ชุมชน โครงการฝึกอบรมการประชาสัมพันธ์ เป็นต้น

4. ด้านการส่งเสริม เพื่อส่งเสริมให้นักศึกษามีพฤติกรรมกล้าแสดงออก มากยิ่งขึ้น วิทยาลัยยังสามารถกระทำได้โดยจัดโครงการส่งเสริมพฤติกรรมกล้าแสดงออก ของนักศึกษาได้ เช่น จัดให้มีการโล้ววตี ปาฐกถา ประกวดมารยาทไทย ซึ่งจะเป็นการ

ต่อเนื่องจากโครงการฝึกอบรมที่ได้จัดให้นักศึกษาแล้ว

5. ด้านความสัมพันธ์กับชุมชน นักศึกษาที่สำเร็จการศึกษาไปแล้วต้องไปมีความสัมพันธ์กับชุมชน เป็นผู้นำชุมชนในบางโอกาส ดังนั้น พฤติกรรมกล้าแสดงออกอย่างมั่นใจจึงเป็นสิ่งสำคัญที่จะช่วยสร้างความเชื่อถือ เชื่อมั่นให้แก่ชุมชน วิทยาลัยจึงควรส่งเสริมให้นักศึกษาได้มีโอกาสสัมพันธ์กับชุมชนตั้งแต่วัยในระหว่างการศึกษา ซึ่งอาจกระทำได้โดยจัดโครงการอาสาพัฒนาชนบท นักศึกษาก็จะมีโอกาสได้ทำงานร่วมกับชุมชน รู้จักปัญหาและแก้ปัญหาของชุมชน รวมทั้งรู้จักการทำงานเป็นหมู่คณะด้วย

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัย

โดยที่การศึกษาค้นคว้าในครั้งนี้ได้พบว่า นักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษาในภาคกลางมีพฤติกรรมไม่กล้าแสดงออกสูงกว่านักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษาภาคอื่น ๆ ทุกภาค แต่ สุจิตรา พรหมนุชาธิป (สุจิตรา พรหมนุชาธิป 2521 : 55 - 64) ได้ศึกษาพบว่า นักศึกษาวิทยาลัยครูในภาคกลางโดยเฉพาะในเขตกรุงเทพมหานครมีพฤติกรรมกล้าแสดงออกสูงกว่านักศึกษาวิทยาลัยครูในภาคอื่น ๆ ทุกภาค เป็นเรื่องที่ขัดแย้งกันข้าม จึงน่าจะได้ทำการศึกษาค้นคว้าหาปัจจัยที่สนับสนุนส่งเสริมให้เกิดความแตกต่างในพฤติกรรมกล้าแสดงออกของนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษากับนักศึกษาวิทยาลัยครู เพื่อจะได้นำข้อมูลมาปรับปรุงพฤติกรรมกล้าแสดงออกของนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษาและส่งเสริมพฤติกรรมกล้าแสดงออกของนักศึกษาวิทยาลัยครูให้มีสมรรถภาพยิ่ง ๆ ขึ้นไป

มรรพานุกรม

บรรณานุกรม

- กรมพลศึกษา คำบรรยายรายวิชาในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาระดับสูงพลศึกษา และสุขศึกษา 2525, 57 หน้า อักสำเนา
- ฐศรี วงศ์รัตนะ สถิติเพื่อใช้การวิจัย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2525, 252 หน้า
- ผาณิต บิลมาศ คุณลักษณะของครูพลศึกษาที่พึงปรารถนาสำหรับโรงเรียนมัธยมศึกษา ในกรุงเทพมหานคร วิทยานิพนธ์ ค.ม.จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2522, 329 หน้า อักสำเนา
- ลักษณะ ชรรมโรจน์ การปรับพฤติกรรมไม่กล้าแสดงออกด้วยวิธีการกลุ่มสัมพันธ์ วิทยานิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2524, 95 หน้า อักสำเนา
- ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ หลักการวิจัยทางการศึกษา พิมพ์ครั้งที่ 2 ทวีกิจการพิมพ์ 2524, 286 หน้า
- ละเอียก ชูประยูร และคนอื่น ๆ "การศึกษา Assertive Behaviors ให้ผู้ร่วมทีม จิตเวช" วารสารจิตวิทยาคลินิก 7 - 19 เมษายน 2521
- วงพักตร์ ภูพันธ์ศรี ผลของการศึกษาพฤติกรรมที่เหมาะสมในการแสดงออกที่มีต่อการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมและบุคลิกภาพของนักศึกษาหญิง วิทยานิพนธ์ ค.ม. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2523, 153 หน้า อักสำเนา
- วิจิตร ศรีสุพรรณ วิจัยทางการพยาบาล คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ 2522, 250 หน้า อักสำเนา
- วิภาพร เทพวีระวงศ์ ความเกรงใจกับพฤติกรรมแก้ปัญหาในกลุ่ม วิทยานิพนธ์ กศ.ม.วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร 2514, 253 หน้า อักสำเนา
- สุนทรภู์ สุภาวิชสอนสตรี โรงพิมพ์คณะช่าง จ้ากัก 2509, 67 หน้า

ศิริพรรณ วิวัฒน์ศรี และคนอื่น ๆ "การศึกษาพฤติกรรมกล้าแสดงออกของนักศึกษา
คณะมนุษยศาสตร์และคณะวิศวกรรมศาสตร์" มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ 13 - 30

2526

สุกัญญา กุลอึ้ง ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมที่เหมาะสมในการแสดงออกและการ
อบรมเลี้ยงดูตามการรายงานของตนเอง วิทยานิพนธ์ ค.ม. จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย 2523, 80 หน้า อักษรย่อ

สุจิตรา พรหมชาติป การศึกษาพฤติกรรมกล้าแสดงออกของนักศึกษาวิทยาลัยครูใน
กรุงเทพมหานครและต่างจังหวัด วิทยานิพนธ์ ค.ม. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
2521, 81 หน้า อักษรย่อ

Baer, Roberta Ann. "Phenomenological and Behavioral Consequences of
Assertive Training for Women," Dissertation Abstracts International.
37 : 7, January, 1977.

Breidenbach, William Edward. "The Effect of Assertive Training on the
Adolescent Self-Concept," Dissertation Abstracts International.
38 : 8, January, 1978.

Cronbach, Lee Joseph. Essentials of Psychological Testing. 3rd. ed.,
New York, Harper, 1971. 752 p.

Fensterheim, H. and Jean Baer. Don't Say Yes When You Want to Say No.
New York, Dell Publishing Co., 1975. 304 p.

Flanders, James P. Practical Psychology. New York, Harper and Rows
Publishers, 1977. 304 p.

Flowers, John V. and Roy D. Goldman. "Assertion Training for Mental
Health Paraprofessional," Journal of Counseling Psychology.
p. 147-150, 1976.

Galassi, John P., Merna D. Galassi and Litz M. Carol. "Assertive
Training in Groups Using Video Feedback," Journal of Counseling
Psychology. p.390-394, 1974.

- Gambrill, Eileen D. and Cheryl A. Richey. "An Assertion Inventory for Use in Assessment and Research," Behavior Therapy. p.550 - 561, January, 1975.
- Griffith, Mariellen. "The Effect of an Assertive Training Program on College Students," Dissertation Abstracts International. 37 : 9, April, 1977.
- Phillips, Herbert B. Thai Peasant Personality, the Patterning of Interpersonal Behavior in the Village of Bang Chan. Berkeley, University of California Press, 1965. p.46-47.
- Krejcie, Robert V. and Daryle W. Morgan. "Determining Sample Size for Research Activities," Journal of Educational and Psychological Measurement. 30 : 607 - 610, Autumn, 1970.
- Rathus, Spencer A. and Jeffrey S. Nevid. Behavior Therapy. New York, New American Library, 1978. 312 p.

ภาคผนวก

แบบสอบถามพฤติกรรม รณรงค์^๖ แสดงออกของนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษา

แบบสอบถามพฤติกรรมกล้าแสดงออกของนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษา

คำชี้แจง

แบบสอบถามนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อสำรวจพฤติกรรมกล้าแสดงออกของนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษา ขอให้ท่านตอบโดยคำนึงถึงความรู้สึกที่เป็นจริงต่อพฤติกรรมของตัวเอง ซึ่งคำตอบของท่านเป็นประโยชน์ต่อการศึกษาคือ

1. แบบสอบถามนี้แบ่งออกเป็น 4 ตอน

ตอนที่ 1 สอบถามเกี่ยวกับสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 2 สอบถามเกี่ยวกับ "ระดับความไม่สบายใจเมื่อต้องแสดงพฤติกรรมในการกล้าแสดงออก"

ตอนที่ 3 สอบถามเกี่ยวกับ "ระดับความเป็นไปได้ของพฤติกรรมกล้าแสดงออก"

ตอนที่ 4 สอบถามเกี่ยวกับ "สถานการณ์ที่ต้องการแก้ไข"

2. เพื่อป้องกันความสับสน และเพื่อให้ได้คำตอบที่ถูกต้องตรงกับความเป็นจริงมากที่สุด โปรดทำตามลำดับขั้นตอน คือ เริ่มทำจากตอนที่ 1 - 4

คำอธิบายการตอบแบบสอบถาม

คำอธิบายตอนที่ 1 กรอกรายละเอียดส่วนตัวของท่าน

วิทยาลัยพลศึกษาจังหวัด

กำลังศึกษาอยู่ชั้นปีที่

เพศ

คำอธิบายตอนที่ 2 คนเราส่วนมากมักจะประสบความยากลำบากเมื่ออยู่ในสถานการณ์ที่ต้องมีสัมพันธภาพกับผู้อื่น และจะต้องแสดงความกล้าออกมาในบางโอกาส เช่น กล้าที่จะปฏิเสธการทำตามคำขอร้องของผู้อื่นบ้าง ขอร้องให้ผู้อื่นทำสิ่งหนึ่งสิ่งใด

ให้บ้าง รู้จักกล่าวคำยกย่องชมเชยผู้อื่นบ้าง หรือกล้าแสดงออกความไม่เห็นด้วยกับผู้อื่นบ้างเหล่านี้ เป็นต้น

ไปรอ่านสถานการณ์ที่เป็นพฤติกรรมต่าง ๆ ในแบบสอบถามแล้วพิจารณาว่าถ้าท่านอยู่ในสถานการณ์เช่นนั้น และต้องแสดงพฤติกรรมนั้น ๆ ออกมาแล้ว ท่านจะมีความรู้สึกอย่างไร (เช่น ไม่สบายใจ วิตกกังวล) แล้วให้ทำเครื่องหมาย (✓) แสดงความรู้สึกไม่สบายใจหรือวิตกกังวลในช่องขวามือ ตามความเป็นจริงที่สุด

- ระดับความไม่สบายใจ 1 หมายถึง ไม่มีเลย
 ระดับความไม่สบายใจ 2 หมายถึง รู้สึกไม่สบายใจเล็กน้อย
 ระดับความไม่สบายใจ 3 หมายถึง รู้สึกไม่สบายใจปานกลาง
 ระดับความไม่สบายใจ 4 หมายถึง รู้สึกไม่สบายใจมาก
 ระดับความไม่สบายใจ 5 หมายถึง รู้สึกไม่สบายใจมากที่สุด

ตอนที่ 2

ข้อที่	พฤติกรรม	ระดับความไม่สบายใจ				
		ไม่มีเลย 1	เล็กน้อย 2	ปานกลาง 3	มาก 4	มากที่สุด 5
1.	ปฏิเสธคำขอยืมของมีค่า (เช่น พาหนะที่ใช้ เครื่องประดับราคาแพง ฯลฯ)					
2.	กล่าวยกย่องชมเชยเพื่อนฝูง					
3.	ขอร้องให้ผู้อื่นทำอะไรให้					
4.	ปฏิเสธการขายแกมบังคับ					
5.	กล่าวขอโทษเมื่อท่านทำผิด					

ข้อที่	พฤติกรรม	ระดับความไม่สบายใจ				
		ไม่มีเลย 1	เล็กน้อย 2	ปานกลาง 3	มาก 4	มากที่สุด 5
6.	ปฏิเสธคำขอให้ไปทำงานพบปะสังสรรค์หรือการชอนักพบ					
7.	ยอมรับว่ากลัวและขอความเห็นใจจากผู้อื่น					
8.	บอกเพื่อนสนิทว่า เขาพูดและกระทำสิ่งที่ท่านไม่ชอบ					
9.	ขอให้เพิ่มเงินเดือนหรือค่าจ้าง					
10.	ยอมรับว่าท่านไม่รู้ในบางเรื่อง					
11.	ปฏิเสธคำขอยืมเงิน					
12.	ถามคำถามส่วนตัว					
13.	บอกให้เพื่อนที่ซางพูดหยุดพูด					
14.	ขอร้องให้มีการติเพื่อก่อ					
15.	เริ่มต้นการสนทนากับคนแปลกหน้า					
16.	กล่าวคำยกย่องชมเชยผู้ที่ท่านรักใคร่ชอบพหรือสนใจ					
17.	ขอร้องให้มีการพบปะสังสรรค์หรือมีการนัดพบกับผู้ใดคนหนึ่ง					
18.	ขอร้องให้มีการพบปะสังสรรค์กันอีกเมื่อการขอร้องในครั้งแรกไม่เป็นผลสำเร็จ					
19.	ยอมรับว่าท่านมีความสับสนเกี่ยวกับเรื่องที่กำลังอภิปรายกันอยู่ และขอร้องให้มีการอภิปรายใหม่ให้ชัดเจนอีกครั้ง					

ข้อที่	พฤติกรรม	ระดับความไม่สบายใจ				
		ไม่มีเลย 1	เล็กน้อย 2	ปานกลาง 3	มาก 4	มากที่สุด 5
20.	สมัครงาน					
21.	ถามผู้ใดคนหนึ่งว่าท่านได้ทำให้เขา โกรธเคืองหรือไม่					
22.	บอกกับผู้ใดคนหนึ่งว่าท่านชอบเขา					
23.	ร้องขอบริการที่ท่านคาดว่าจะ ได้เมื่อบริการนั้นยังไม่มาถึง					
24.	พูดกันอย่างเปิดเผยกับผู้วิพากษ์ วิจารณ์พฤติกรรมของท่าน					
25.	นำสิ่งของที่มีค่าหนีไปคืน เช่นที่ ร้านค้า หรือร้านอาหาร					
26.	แสดงความคิดเห็นของท่านอัน แตกต่างไปจากความคิดเห็นของ ผู้ที่ท่านกำลังพูดคุย					
27.	ชักชวนการเลาโลมทางเพศเมื่อท่าน ไม่มีความสนใจ					
28.	บอกให้บุคคลรู้ความรู้สึกของท่านว่า เขาได้ทำในสิ่งที่ไม่ยุติธรรมต่อ ท่าน					
29.	ยอมรับการนัดพบ					
30.	บอกบุคคลอื่นเกี่ยวกับชาวดีของท่าน					
31.	ชักชวนการกระหย่นคะยอให้ดื่ม					
32.	ต่อต้านคำสั่งที่ไม่ยุติธรรมของผู้ที่ เหนือกว่าท่าน					

ข้อที่	พฤติกรรม	ระดับความไม่สบายใจ				
		ไม่มีเลย 1	เล็กน้อย 2	ปานกลาง 3	มาก 4	มากที่สุด 5
33.	ลาออกจากงาน					
34.	ชักชวนการย้ายให้มีความต้องการทางเพศ					
35.	พูดอย่างเปิดเผยกับผู้พิพากษา พิจารณาการทำงานของท่าน					
36.	ขอให้นำสิ่งของที่ขโมยไปมาคืน					
37.	รับค่ายกขังชมเชย					
38.	ยังคงพูดคุยกับผู้ที่ไม่เห็นด้วยกับ ท่าน					
39.	บอกเพื่อนหรือคนที่ทำงานว่าเขา ได้พูดหรือกระทำการสิ่งใดที่ รบกวนท่าน					
40.	ขอให้บุคคลหยุดกระทำการอันทำให้ ท่านเกิดความรำคาญในที่สาธารณะ					

คำอธิบายตอนที่ 3 เมื่อท่านทำตอนที่ 2 เสร็จเรียบร้อยแล้ว โปรดอ่านพฤติกรรมแต่ละข้ออีกครั้งหนึ่ง แล้วพิจารณาว่าถ้าท่านอยู่ในสถานการณ์ดังกล่าว ท่านจะแสดงพฤติกรรมนั้น ๆ บ่อยครั้งเพียงใด หรือท่านไม่เคยแสดงพฤติกรรมนั้น ๆ เลย ให้ทำเครื่องหมาย (✓) แสดงระดับความเป็นไปได้ของพฤติกรรมนั้น ๆ ในช่องขวามือแต่ละช่องตามความเป็นจริงที่สุด

- ระดับความเป็นไปได้ 1 หมายถึง ทำประจำ
 ระดับความเป็นไปได้ 2 หมายถึง ทำบ่อย ๆ
 ระดับความเป็นไปได้ 3 หมายถึง ทำครั้งต่อครั้ง
 ระดับความเป็นไปได้ 4 หมายถึง ไม่ค่อยทำ
 ระดับความเป็นไปได้ 5 หมายถึง ไม่เคยทำเลย

ตอนที่ 3

ข้อที่	พฤติกรรม	ระดับความเป็นไปได้ของพฤติกรรม				
		ทำ ประจำ 1	ทำ บ่อย ๆ 2	ทำ ครั้งต่อครั้ง 3	ไม่บ่อย ทำ 4	ไม่เคย ทำเลย 5
1.	ปฏิเสธคำขอยืมของมีค่า (เช่น พานะที่ใช้ เครื่อง ประดับราคาแพง ฯลฯ)					
2.	กล่าวขมขยของชมเชยเพื่อนฝูง					
3.	ขอร้องให้ผู้อื่นทำอะไรให้					
4.	ปฏิเสธการขายแกมบังคับ					
5.	กล่าวขอโทษเมื่อท่านทำผิด					
6.	ปฏิเสธคำขอให้ไปงานพบปะ สังสรรค์หรือการชอนักพบ					
7.	ยอมรับว่ากลัวและขอความ เห็นใจจากผู้อื่น					
8.	บอกเพื่อนสนิทว่าเขาพูดและ กระทำสิ่งที่ท่านไม่ชอบ					

ข้อที่	พฤติกรรม	ระดับความเป็นไปได้ของพฤติกรรม				
		ทำ ประจำ 1	ทำ บ่อย ๆ 2	ทำ ครั้งต่อครั้ง 3	ไม่ค่อย ทำ 4	ไม่เคย ทำเลย 5
9.	ขอให้เพิ่มเงินเดือนหรือ ค่าจ้าง					
10.	ยอมรับว่าท่านไม่รู้ในบาง เรื่อง					
11.	ปฏิเสธคำขอยืมเงิน					
12.	ถามค่าถามส่วนตัว					
13.	บอกให้เพื่อนที่ข้างพุดคุย					
14.	ขอร้องให้มีการตีเพื่อก่อ					
15.	เริ่มต้นการสนทนากับคน แปลกหน้า					
16.	กล่าวคำยกย่องชมเชยผู้ที่ ท่านรักใคร่ชอบพหรือสนใจ					
17.	ขอร้องให้มีการพบปะ สังสรรค์หรือมีการนัดพบกับ ผู้ใดคนหนึ่ง					
18.	ขอร้องให้มีการพบปะสังสรรค์ กันอีกเมื่อการขอร้องในครั้ง แรกไม่เป็นผลสำเร็จ					
19.	ยอมรับว่าท่านมีความสับสน เกี่ยวกับเรื่องที่กล่าวถึงอภิปราย กันอยู่ และขอร้องให้มีการ อภิปรายใหม่ให้ชัดเจนยิ่งขึ้น					

ข้อที่	พฤติกรรม	ระดับความเป็นไปได้ของพฤติกรรม				
		ทำ ประจำ 1	ทำ บ่อย ๆ 2	ทำ ครั้ง ต่อครั้ง 3	ไม่ค่อย ทำ 4	ไม่เคย ทำเลย 5
20.	สมัครงาน					
21.	ถามผู้ใดคนหนึ่งว่าทานไค้ทำให้ เขาโกรธเคืองหรือไม่					
22.	บอกกับผู้ใดคนหนึ่งว่าทานชอบ เขา					
23.	ร้องขอบริการที่ท่านคาดว่าจะ จะได้เมื่อบริการนั้นยังไม่มาถึง					
24.	พูดกันอย่างเปิดเผยกับผู้วิพากษ์ วิจารณ์พฤติกรรมของท่าน					
25.	นำสิ่งของที่มีค่าหนีไปคืน เช่น ที่ร้านค้าหรือร้านอาหาร					
26.	แสดงความคิดเห็นของท่านอัน แตกต่างไปจากความคิดเห็น ของผู้ที่ท่านกำลังพูดคุย					
27.	ชักชวนการเลาโลมทางเพศ เมื่อท่านไม่มีความสนใจ					
28.	บอกให้บุคคลรู้ความรู้สึกของ ท่านว่า เขาได้ทำในสิ่งที่ไม่ ยุติธรรมต่อท่าน					
29.	ยอมรับการนัดพบ					

ข้อที่	พฤติกรรม	ระดับความเป็นไปได้ของพฤติกรรม				
		ทำ ประจำ 1	ทำ บ่อย ๆ 2	ทำ ครั้งต่อครั้ง 3	ไม่ค่อย ทำ 4	ไม่เคย ทำเลย 5
30.	บอกบุคคลอื่นเกี่ยวกับข่าวดีของท่าน					
31.	ชักชวนการกระทำความดีให้กัน					
32.	ต่อต้านคำสั่งไม่ยุติธรรมของผู้ที่เหนือกว่าท่าน					
33.	ลาออกจากงาน					
34.	ชักชวนการข่มขู่ให้มีความต้องการทางเพศ					
35.	พูดอย่างเปิดเผยกับผู้วิพากษ์วิจารณ์การทำงานของท่าน					
36.	ขอให้กำลังใจของที่ยืมไปมาคืน					
37.	รับคำยกย่องชมเชย					
38.	ยังคงพูดคุยกับผู้ที่ไม่เห็นด้วยกับท่าน					
39.	บอกเพื่อนหรือคนที่ทำงานว่า เขาได้พูดหรือกระทำการหนึ่งสิ่งใดที่รบกวนท่าน					
40.	ขอให้บุคคลหยุดกระทำการอันทำให้ท่านเกิดความรำคาญในที่สาธารณะ					

คำอธิบายตอนที่ 4 จากพฤติกรรมต่าง ๆ ทั้ง 40 ข้อนี้ ท่านคิดว่าข้อใดบ้าง เป็นข้อที่ท่านมีความรู้สึกลำบากใจ และท่านต้องการจะมีความกล้าในการแสดงออกมากขึ้น โปรดเขียนวงกลมล้อมรอบตัวเลขหน้าข้อนั้น ตัวอย่างเช่น

- ① ปฏิเสธคำขอยืมของมีค่า (เช่น พาหนะที่ใช้ เครื่องประดับราคาแพง)
2. กลาวยกย่องชมเชยเพื่อนฝูง

ลงมือทำตอนที่ 4

1. ปฏิเสธคำขอยืมของมีค่า (เช่น พาหนะที่ใช้ เครื่องประดับราคาแพง ฯลฯ)
2. กลาวยกย่องชมเชยเพื่อนฝูง
3. ขอร้องให้ผู้อื่นทำอะไรให้
4. ปฏิเสธการขายแกมบังคับ
5. กลาวขอโทษเมื่อท่านทำผิด
6. ปฏิเสธคำขอให้ไปงานพบปะสังสรรค์หรือการชอนักพบ
7. ยอมรับว่ากลัวและขอความเห็นใจจากผู้อื่น
8. บอกเพื่อนสนิทว่าเขาพูดและกระทำการที่ท่านไม่ชอบ
9. ขอให้เพิ่มเงินเดือนหรือค่าใช้จ่าย
10. ยอมรับว่าท่านไม่รู้ในบางเรื่อง
11. ปฏิเสธคำขอยืมเงิน
12. ถามคำถามส่วนตัว
13. บอกให้เพื่อนที่ช่างพูดหยุดพูด
14. ขอร้องให้มีการติเพื่อก่อ
15. เริ่มต้นการสนทนากับคนแปลกหน้า
16. กลาวคำยกย่องชมเชยผู้ที่ท่านรักใคร่ชอบพหรือสนใจ
17. ขอร้องให้มีการพบปะสังสรรค์หรือมีการนัดพบกับผู้อื่นหนึ่ง
18. ขอร้องให้มีการพบปะสังสรรค์กันอีก เมื่อการขอร้องในครั้งแรกไม่เป็นผลสำเร็จ

19. ยอมรับว่าท่านมีความสับสนเกี่ยวกับเรื่องที่กำลังอภิปรายกันอยู่ และขอร้องให้มีการอภิปรายใหม่ให้ชัดเจนยิ่งขึ้น
20. สิ้นกรรมาน
21. ถามผู้ใดคนหนึ่งว่าท่านได้ทำให้เขาโกรธเคืองหรือไม่
22. บอกกับผู้ใดคนหนึ่งว่าท่านชอบเขา
23. ร้องขอบริการที่ท่านคิดว่าควรจะได้ เมื่อบริการนั้นยังไม่มาถึง
24. พูกรักอย่างเปิดเผยกับผู้วิพากษ์วิจารณ์พฤติกรรมของท่าน
25. นำสิ่งของที่มีค่าหนีไปคืน เช่น ที่ร้านค้าหรือร้านอาหาร
26. แสดงความคิดเห็นของท่านอันแตกต่างไปจากความคิดเห็นของผู้ที่ท่านกำลังพูดคุย
27. ชักขึ้นการเล่าโสมทางเพศเมื่อท่านไม่มีความสนใจ
28. บอกให้บุคคลรู้ความรู้สึกของท่านว่าเขาได้ทำในสิ่งที่ไม่ยุติธรรมต่อท่าน
29. ยอมรับการนัดพบ
30. บอกบุคคลอื่นเกี่ยวกับข่าวดีของท่าน
31. ชักขึ้นการกระโยนคะยอให้ดื่ม
32. ทอดานคำสั่งที่ไม่ยุติธรรมของผู้ที่เหนือกว่าท่าน
33. ลาออกจากงาน
34. ชักขึ้นการยั่วยู่ให้มีความต้องการทางเพศ
35. พูกรักอย่างเปิดเผยกับผู้วิพากษ์วิจารณ์การทำงานของท่าน
36. ขอให้กำลังใจของที่หนีไปมาคืน
37. รับค่ายกของชมเชย
38. ยังคงพูดคุยกับผู้ที่ไม่เห็นด้วยกับท่าน
39. บอกเพื่อนหรือคนที่ทำงานว่าเขาได้พูดหรือกระทำสิ่งหนึ่งสิ่งใดที่รบกวนท่าน
40. ขอให้บุคคลหยุดกระทำการอันทำให้ท่านเกิดความรำคาญในที่สาธารณะ

พฤติกรรมกลา่แสดงออกของนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษา

บทคัดย่อ

ของ

ณรงค์ ชูเนตร

เสนอหอวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต

กุมภาพันธ์ 2529

งานวิจัยนี้เป็นการศึกษาและเปรียบเทียบพฤติกรรมกล้าแสดงออกของนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษา จำนวน 400 คน จากเก้าวิทยาลัย โดยการสุ่มตัวอย่างด้วยวิธีแบ่งชั้นและสุ่มอย่างง่าย ผู้วิจัยได้เก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง โดยใช้แบบสำรวจความกล้าแสดงออกของแกมบริดจ์และริชเช ได้แบบสอบถามคืนทั้งหมด ผู้วิจัยใช้ค่าเฉลี่ย ค่าร้อยละ และค่าไค-สแควร์ ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ผลการวิจัยพบว่า

1. นักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษาชายและหญิงมีพฤติกรรมกล้าแสดงออกแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ
2. นักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษาชั้นปีที่ 1 และชั้นปีที่ 2 มีพฤติกรรมกล้าแสดงออกแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ
3. นักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษาภาคเหนือ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ภาคกลาง และภาคใต้ มีพฤติกรรมกล้าแสดงออกแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยพบว่า นักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษาภาคกลางมีพฤติกรรมไม่กล้าแสดงออก คิดเป็นร้อยละ 31.15 นักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษาภาคตะวันออกเฉียงเหนือ มีพฤติกรรมวิตกกังวลคิดเป็นร้อยละ 35.34 และมีพฤติกรรมกล้าแสดงออกอย่างมั่นใจ คิดเป็นร้อยละ 29.91 นักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษาภาคใต้ มีพฤติกรรมสบายใจที่จะทำ คิดเป็นร้อยละ 45.75 ส่วนนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษาภาคเหนือกล้าแสดงออก 4 ลักษณะ คิดเป็นร้อยละใกล้เคียงกัน

วิทยาลัยพลศึกษาควรจัดสภาพแวดล้อมให้มีคุณภาพเพื่อส่งเสริมและให้โอกาสในการพัฒนาบุคลิกภาพนักศึกษาให้มีพฤติกรรมกล้าแสดงออกอย่างเหมาะสมยิ่งขึ้น

THE ASSERTIVE BEHAVIOR OF THE COLLEGE OF PHYSICAL
EDUCATION STUDENTS

AN ABSTRACT

BY

NARONG CHOONATE

Presented in partial fulfillment of the requirements
for the Master of Education degree
at Srinakharinwirot University
February 1986

The purposes of the research were to study and compare the assertive behaviors of 400 physical education students from nine colleges as the sample selected by stratified and random sampling techniques. Gambrill and Richey's assertive behavior inventory questionnaire was used for collecting data by the researcher. All questionnaires were returned.

The arithmetic mean, percentage, and chi-square were used for data analyses.

The findings were as follows:

1. The assertive behaviors of the male and female students were statistically insignificant different.
2. The assertive behaviors of the freshmen and the sophomores were statistically insignificant different.
3. The students in the colleges located in the north, the northeastern, the central, and the southern parts of the country exhibited the assertive behaviors statistically significant different at the level of .05. Thirty-one percent of the central college students appeared unassertive. Thirty-three percent of the northeastern college students behaved as anxious performers while 30 percent behaved assertively. Forty-six percent of the southern college students exhibited the doesn't care behavior. Four aspects of assertive behaviors of the northern college students similarly appeared in percentage.

In order to develop the physical education students' effective characteristics, the college environment and opportunity for their appropriate assertive behaviors should be qualitatively provided.

ประวัติผู้วิจัย

นายณรงค์ ฐเนตร เกิดวันที่ 19 มีนาคม 2481 อำเภอพรมบุรี จังหวัดสิงห์บุรี

การศึกษา

พ.ศ.2491 สำเร็จการศึกษาชั้น ป.4 จากโรงเรียนวัดกุฎทอง อำเภอพรมบุรี จังหวัดสิงห์บุรี

พ.ศ.2495 สำเร็จการศึกษาชั้น ม.3 จากโรงเรียนนาคประดิษฐ์วิทยา อำเภอพรมบุรี จังหวัดสิงห์บุรี

พ.ศ.2498 สำเร็จการศึกษาชั้น ม.6 จากโรงเรียนสิงห์บุรี "สิงห์พัฒนพาหะ" อำเภอเมือง จังหวัดสิงห์บุรี

พ.ศ.2501 สำเร็จการศึกษาประโยคอาชีวชั้นสูง (แผนกพาณิชยการ) จากโรงเรียนพาณิชยการพระนคร

พ.ศ.2503 สำเร็จการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาการชั้นสูง (พลศึกษา) จากวิทยาลัยพลศึกษา

พ.ศ.2519 สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี กศ.บ.(พลศึกษา) จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พลศึกษา

พ.ศ.2529 สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาโท กศ.ม.(การอุดมศึกษา) จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

การทำงาน

พ.ศ.2504 - 2509 เป็นครูโรงเรียนนาคประดิษฐ์วิทยาลัย อำเภอพรมบุรี จังหวัดสิงห์บุรี

พ.ศ.2509 - 2512 เป็นพนักงานการทำเรือแห่งประเทศไทย

พ.ศ.2512 - 2515 เป็นครูตรี โรงเรียนวัดตราฐ อำเภอพรมบุรี จังหวัดสิงห์บุรี

พ.ศ.2515 - 2519 เป็นพนักงานพลศึกษาตรี แผนกกรรมการและผู้ตัดสิน
พ.ศ.2519 - 2521 เป็นอาจารย์ 1 ระดับ 3 วิทยาลัยพลศึกษา จังหวัดอ่างทอง
พ.ศ.2521 - ปัจจุบัน เป็นผู้ช่วยผู้อำนวยการวิทยาลัยพลศึกษา จังหวัดอ่างทอง